Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1603 | 4 PAGINI — 20 BANI | Marţi 22 iunie 1954

TINERI ŞI TINERE!

In cinstea zilei de 23 August — măreaţă sărbătoare a poporului nostru — să luptăm pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, pentru reducerea necontenită a preţului de cost, pentru îmbunătăţirea calităţii produselor!

O construcţie a păcii şi prieteniei

CU DOI ANI ŞI TREI LUNI în urmă, pe ambele maluri ale bătrînei Dunăre au început să se statornicească sute de constructori, ingineri şi specialişti. Apar noi aşezări omeneşti. Constructorii sînt şi buni gospodari. Cînd încep o nouă construcţie, ei vor ca viaţa social-culturală s-o trăiască intens. Aşa a apărut pe malul romînesc construite în scurt timp, pe lîngă blocurile de locuit, un club muncitoresc cu sală de spectacol, bibliotecă, săli de lectură, sală de sport, o şcoală pentru cursurile de calificare etc.

Locuitorii din împrejurimi au bănuit că noii sosiţi nu vor pleca curînd, că se statornicesc aci pentru un timp mai îndelungat; i-au văzut descărcînd zeci şi sute de vagoane cu diferite materiale, i-au văzut dînd roată maşinilor uriaşe sosite aci. Pentru ce toate acestea? Răspunsul n-a fost difuzat de către constructori prin staţiile de radioamplificare nou instalate. El a fost dat de avîntul forţelor creatoare ale popoarelor romîn şi bulgar în decursul celui de un an şi jumătate în care a fost construit podul ce leagă cele două ţări prietene.

Desigur că nu a fost uşor. Muncitorii şi inginerii romîni şi bulgari sub îndrumarea specialiştilor sovietici, au pornit însă lupta siguri pe victorie. Utilajele cele mai moderne şi unele materiale necesare au sosit aci şi din marea Uniune Sovietică, din Republica Cehoslovacă, Republica Populară Polonă, Republica Populară Ungară. Lucrările au început pe un front larg, simultan, pe toată lungimea podului. Specialiştii sovietici prin experienţa lor, au îndrumat pe constructorii romîni şi bulgari să aplice cele mai înaintate metode de muncă. Pentru prima dată în R.P.R. şi R.P.B., a fost introdusă executarea terasamentelor prin hidromecanizare.

Această uriaşă construcţie a constituit pentru muncitorii de aci, o importantă şcoală. Numai la lucrul în chesoane cu aer comprimat au fost calificaţi 240 de muncitori. Pentru a se micşora numărul de oameni necesari lucrărilor de betonare, s-a proiectat şi executat una din cele mai perfecţionate fabrici de beton, cu o mare capacitate de producţie.

La toate zidăriile au fost întrebuinţate cofraje speciale demontabile care pe lîngă faptul că au adus mari economii de material lemnos, au scurtat de 2—3 ori timpul lucrărilor de zidărie.

La lucrările de montarea tablierelor metalice, toate operaţiunile de montaj s-au executat de asemenea după metode sovietice. Astfel tablierele de deschidere mică au fost montate în întregime în depozit pe şantier, iar apoi ridicate şi aşezate pe zidării cu ajutorul unor macarale puternice. Tablierele mari au fost montate pe schele, pe mal, apoi transportate pe apă cu şlepuri la locul lor şi aşezate definitiv pe reazeme.

La montaj s-au întrebuinţat macarale electrice de diferite tipuri şi tonaje, trolii electrice, majoritatea acestora, în special cele grele, fiind executate pentru prima dată în ţara noastră.

Constructorii au dat dovadă că sînt buni organizatori. Ei au dovedit eroism în muncă, lucrînd la montarea tablierelor la înălţimi mari, unde era nevoie de mult curaj. Montatorii utemişti Gîscă Ştefan şi Anastasescu Ioan, precum şi maiştrii montatori fruntaşi ai întrecerii socialiste Păun Florea, Ene Dumitru, Gîscă Gheorghe şi Gheorghiu Radu, au fost un exemplu în această privinţă la lucrările ce le-a executat.

Constructorii romîni şi bulgari au legat o trainică prietenie înfruntînd cu bărbăţie greutăţile naturii. In cursul anului trecut, în timpul viscolului, cînd apele Dunării crescînd, ameninţau lucrările, printr-un efort comun şi printr-o strînsă colaborare frăţească, ei au format echipe care au apărat cu abnegaţie, împotriva furiei apelor, construcţia lucrărilor de bază.

Efortul lor n-a fost în zadar. Podul de oţel al frăţiei veşnice între poporul romîn şi bulgar, cum îl numea Gheorghi Dimitrov, neînfricatul fiu al poporului bulgar şi conducător al Partidului Comunist Bulgar, încă de la întocmirea proiectelor, a fost terminat. Duminică 20 iunie a.c. constructorii au raportat cu mîndrie poporului romîn şi bulgar marea lor victorie

Această grandioasă construcţie, terminată cu şapte luni de zile mai devreme, a fost posibilă datorită faptului că pe un teritoriu uriaş locuit de mai bine de o treime din omenire s-au născut şi consolidat noi relaţii internaţionale de tip nou, socialist, bazate pe respectul reciproc al intereselor, independenţei şi suveranităţii naţionale. Acestea sînt relaţii de sinceră prietenie şi strînsă colaborare în domeniul economic, cultural şi politic, radical deosebite de relaţiile ce domnesc în lumea capitalistă. Esenţa acestor noi relaţii este ajutorul frăţesc pe care şi-l dau popoarele, care, salvate de glorioasa Armată Sovietică din ghiarele fascismului german, şi-au căpătat independenţa naţională, luîndu-şi soarta în propriile lor mîini.

Colabararea dintre ţările lagărului socialist este consolidată zi de zi prin ajutorul permanent, dezinteresat şi multilateral, pe care-l acordă acestora — prima „brigadă de şoc" a mişcării revoluţionare şi muncitoreşti mondiale — Uniunea Sovietică, care înfăptuieşte în zilele noastre comunismul.

Podul de peste Dunăre — prima magistrală de oţel — cum au denumit-o conducătorii statului nostru şi ai celui bulgar, întregeşte tradiţia istorică de prietenie a celor două popoare, care îşi are izvorul din cele mai vechi timpuri. Este o acuzare la adresa burgheziei romîneşti şi bulgare, care în decursul secolelor, au încercat să semene între oamenii muncii bulgari şi romîni, vrajba, pentru a-i putea exploata în voie.

Podul de peste Dunăre, podul prieteniei şi al păcii, este o mărturie grăitoare a spiritului internaţionalist în care sînt educaţi oamenii muncii din lagărul socialismului. El va contribui şi mai mult la întărirea schimbului economic şi cultural, la întărirea prieteniei între poporul romîn şi bulgar şi popoarele altor ţări.

Solemnitatea inaugurării podului de peste Dunăre dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria

Duminică dimineaţa a avut loc solemnitatea inaugurării podului de peste Dunăre dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria.

Această lucrare monumentală, una dintre cele mai valoroase realizări ale tehnicii mondiale, leagă prin beton şi oţel malurile romîn şi bulgar ale Dunării. Podul peste Dunăre, expresie a prieteniei de nezdruncinat dintre poporul romîn şi poporul bulgar, a fost construit într-un timp record de muncitori, ingineri şi tehnicieni romîni şi bulgari, îndrumaţi de eminenţi specialişti sovietici.

Incă din primele ore ale dimineţii, numeroşi constructori şi locuitori din regiune aflaţi în gara nouă Giurgiu Nord şi la intrarea pe pod se pregăteau să întîmpine pe conducătorii partidului şi guvernului, pe membrii delegaţiilor guvernamentale din U.R.S.S. şi din celelalte ţări prietene, sosiţi pentru a participa la acest mare eveniment.

Tribuna, construită în mijlocul podului, era împodobită cu drapelele Uniunii Sovietice, R.P. Bulgaria şi R.P.R., cu un medalion înfăţişînd pe Lenin şi Stalin şi cu portretele tovarăşilor G. M. Malenkov, Gh. Gheorghiu-Dej şi V. Cervenkov.

In partea dinspre R. P. R., pe tribună erau inscrise cuvintele: Trăiască prietenia, alianţa şi colaborarea frăţească dintre poporul romîn, popoarele marii Uniuni Sovietice şi popoarele ţărilor de democraţie populară. In partea dinspre R. P. Bulgaria era inscrisă, în limba bulgară, o chemare în cinstea prieteniei veşnice între poporul bulgar şi popoarele Uniunii Sovietice şi popoarele ţărilor de democraţie populară.

La orele zece, participanţii la festivitate — constructori ai podului, muncitori, ingineri, tehnicieni, activişti de partid şi de stat, reprezentanţi ai presei, din R. P. Bulgaria şi R.P.R. — au întîmpinat cu puternice ovaţii pe membrii guvernului Republicii Populare Bulgaria, ai guvernului Republicii Populare Romîne şi pe oaspeţii din Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, Republica Populară Polonă, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Ungară, care iau loc în tribune.

La solemnitatea inaugurării au participat, din partea romînă, tovarăşii: Gh. Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Miniştri, dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, Gh. Apostol, prim secretar al C. C. al P. M. R., I. Chişinevschi, Al. Moghioroş, Chivu Stoica, vicepre-

(Continuare în pag. 3-a)

Consiliului de Miniştri al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice
Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice

Oamenii muncii din Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria, întruniţi în mitingul festiv cu prilejul inaugurării şi dării în exploatare a podului peste Dunăre din regiunea oraşelor Giurgiu şi Russe, trimit Consiliului de Miniştri al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice şi Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice un fierbinte şi frăţesc salut.

Datorită ajutorului dat de Uniunea Sovietică prin specialişti de înaltă calificare şi utilaj din cel mai perfecţionat, constructorii podului de peste Dunăre au putut termina această măreaţă lucrare cu 7 luni înainte de termen şi în cele mai bune condiţii tehnice.

Construirea marelui pod de peste Dunăre, denumit de popoarele romîn şi bulgar pod al prieteniei, este o nouă şi puternică mărturie a colaborării de tip nou dintre ţările lagărului democraţiei şi socialismului, a ajutorului frăţesc şi dezinteresat dat ţărilor democrat-populare de către marele popor sovietic, constructorul comunismului.

Poporul romîn şi poporul bulgar îşi exprimă şi cu această ocazie dragostea şi recunoştinţa lor pentru marea Uniune Sovietică, eliberatoarea ţărilor noastre şi mulţumesc din toată inima pentru ajutorul nepreţuit pe care ni-l acordă necontenit în opera de construire a socialismului în ţările noastre.

Trăiască Uniunea Sovietică, bastion neclintit al păcii, democraţiei şi socialismului!

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice!

Trăiască Guvernul Uniunii Sovietice!

Trăiască şi înflorească prietenia şi colaborarea frăţească între popoarele lagărului democraţiei şi socialismului, în frunte cu marea Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice!

Cuvîntarea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej

Dragi tovarăşi veniţi din Uniunea Sovietică şi din ţările de democraţie populară! Dragi constructori sovietici, bulgari şi romîni! Dragi oaspeţi!

Inaugurăm astăzi podul peste Dunăre, ce va lega două ţări prietene: Republica Populară Bulgaria şi Republica Populară Romînă.

Incă din faza iniţierii lui, acest pod, expresie strălucită a colaborării frăţeşti între ţările lagărului socialismului şi al păcii, a fost denumit de marele om de stat Gheorghi Mihailovici Dimitrov — podul de oţel al frăţiei veşnice între poporul bulgar şi poporul romîn.

Prietenia între cele două popoare ale noastre are o îndelungată istorie. Cot la cot ele au dus o luptă plină de jertfe pentru a se elibera de sub jugul otoman.

Regimurile din trecut au încercat pe toate căile să dezbine şi să învrăjbească aceste două popoare, dar prietenia lor a ieşit învingătoare din toate încercările. După eliberarea ţărilor noastre de sub jugul fascist de către glorioasa Armată Sovietică, popoarele romîn şi bulgar, luîndu-şi soarta în propriile lor mîini şi instaurînd regimul de democraţie populară, au dat un nou conţinut acestei prietenii — prietenie între două popoare care construiesc socialismul, făurindu-şi bună starea materială şi culturală.

Au trecut doi ani şi trei luni de cînd, de pe ambele maluri ale Dunării, au pornit simultan lucrările de construire a podului între Republica Populară Bulgaria şi Republica Populară Romînă.

Realizarea la un atît de înalt nivel tehnic a unei lucrări de asemenea proporţii a fost posibilă datorită în primul rînd ajutorului Uniunii Sovietice, care a adus o mare contribuţie la construirea acestui pod, precum şi sprijinului frăţesc al ţărilor de democraţie populară — Cehoslovacia, Polonia, Ungaria. Sub îndrumarea eminenţilor specialişti sovietici, lucrînd zi de zi împreună, inginerii, tehnicienii şi muncitorii romîni şi bulgari au cîştigat o bogată experienţă, lucrările de construire a podului peste Dunăre fiind pentru ei o adevărată şcoală. Folosind cu pricepere cele mai înaintate mijloace şi metode tehnice sovietice, ei au reuşit să ducă la bun sfîrşit această măreaţă construcţie, cu 7 luni înainte de termenul stabilit.

Podul peste Dunăre întruchipează relaţiile de tip nou care s-au statornicit între ţările lagărului democratic, în frunte cu marea Uniune Sovietică — relaţii de frăţească colaborare şi într-ajutorare, care se deosebesc, ca cerul de pămînt, de cele care domnesc în lumea capitalistă, unde imperialismul american calcă în picioare libertatea, suveranitatea şi interesele naţionale ale altor popoare.

Acest pod este o vie mărturie a avîntului forţelor creatoare din ţările lagărului păcii şi socialismului, o mărturie a voinţei lor de pace, a grijii lor pentru dezvoltarea legăturilor de prietenie între popoare. El va contribui la întărirea prieteniei între Bulgaria, Romînia şi celelalte ţări ale lagărului păcii şi va înlezni dezvoltarea schimburilor economice şi culturale între ele, precum şi cu alte ţări.

Noi exprimăm guvernului şi poporului sovietic adînca noastră recunoştinţă pentru puternicul ajutor pe care l-au acordat popoarelor romîn şi bulgar în construirea podului peste Dunăre.

Mulţumim guvernelor şi popoarelor din ţările prietene de democraţie populară — Ungaria, Cehoslovacia, Polonia — pentru contribuţia însemnată pe care au dat-o la realizarea acestui pod.

Mulţumim guvernului şi poporului bulgar care, într-o colaborare cu adevărat frăţească, şi-au unit eforturile cu acelea ale poporului romîn, pentru a da viaţă acestei minunate construcţii, de o mare însemnătate pentru ţările noastre.

Felicităm pe constructorii podului — muncitorii, inginerii şi tehnicienii bulgari şi romîni, specialiştii şi tehnicienii sovietici, pentru munca admirabilă pe care au depus-o, pentru victoria pe care au dobîndit-o prin eforturi comune, ridicînd podul acesta — pod al prieteniei popoarelor înfrăţite în lupta pentru socialism şi pace.

Trăiască marele lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului, în frunte cu marea noastră prietenă, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice!

Trăiască în veci prietenia romîno-bulgară!

Trăiască pacea între popoare!

Cuvîntarea tovarăşului Vîlko Cervenkov

Dragi tovarăşi, reprezentanţi ai Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, reprezentanţi ai Republicilor democrat-populare Polonă, Cehoslovacă, Ungară şi Romînă.

Dragi muncitori, tehnicieni şi ingineri constructori, — sovietici, romîni şi bulgari.

Cetăţeni şi cetăţene,

Ingăduiţi-mi ca, în numele guvernului şi al oamenilor muncii din Republica Populară Bulgaria, să exprim aici uriaşa lor bucurie cu prilejul terminării cu succes a construirii podului peste Dunăre şi al punerii lui în serviciu. Acest pod măreţ este rodul colaborării economice frăţeşti şi al ajutorului reciproc între cîteva ţări de democraţie populară şi Uniunea Sovietică. El este o strălucită întruchipare a intereselor comune ale acestor ţări, a politicii lor iubitoare de pace, de strînsă prietenie între ele, de ajutor dezinteresat şi de neînlocuit pe care li-l acordă Uniunea Sovietică. Podul peste Dunăre va lega şi mai strîns din punct de vedere economic şi politic în primul rînd Bulgaria şi Romînia, dar în acelaşi timp, el este un nou element de alianţă şi pentru celelalte ţări de democraţie populară, care au participat la construirea sa; el va crea o nouă posibilitate pentru accelerarea şi înlesnirea schimbului de mărfuri, precum şi pentru transportul de călători, feroviar şi cu autovehicule, în Europa de sud-est. Ţinînd seama de toate acestea, solemnitatea de astăzi are o însemnătate internaţională.

Acum, cînd podul este gata şi noi ne-am întrunit pentru a marca în mod solemn punerea lui în serviciu, îngăduiţi-mi ca, în numele guvernului Republicii Populare Bulgaria, în numele tuturor oamenilor muncii bulgari să mulţumim fierbinte Guvernului marii Uniuni Sovietice şi popoarelor sovietice, cu ajutorul cărora a şi putut fi realizată într-un termen atît de scurt construirea podului peste Dunăre, executat după ultimul cuvînt al ştiinţei şi practicii sovietice în domeniul construcţiei de poduri. Proiectarea şi construirea podului peste Dunăre au fost înfăptuite de o organizaţie de construcţii sovietică. Uniunea Sovietică ne-a pus la dispoziţie în acest scop constructori şi specialişti dintre cei mai experimentaţi, tehnica sovietică cea mai perfecţionată. Pentru toate acestea, noi mulţumim din tot sufletul Guvernului Sovietic, Ţării Sovietice — eliberatoarea şi apărătoarea noastră.

Ingăduiţi-mi să exprim sentimentele de fierbinte recunoştinţă ale poporului bulgar faţă de guvernele republicilor populare Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria, care au contribuit la construirea podului furnizînd preţioase maşini, utilaj şi construcţii metalice complexe.

Sîntem fericiţi să relevăm succesul noii manifestări a colaborării frăţeşti dintre republicile populare Bulgaria şi Romînia ce o constituie construirea acestui pod în care ţările noastre sînt cel mai multe interesate.

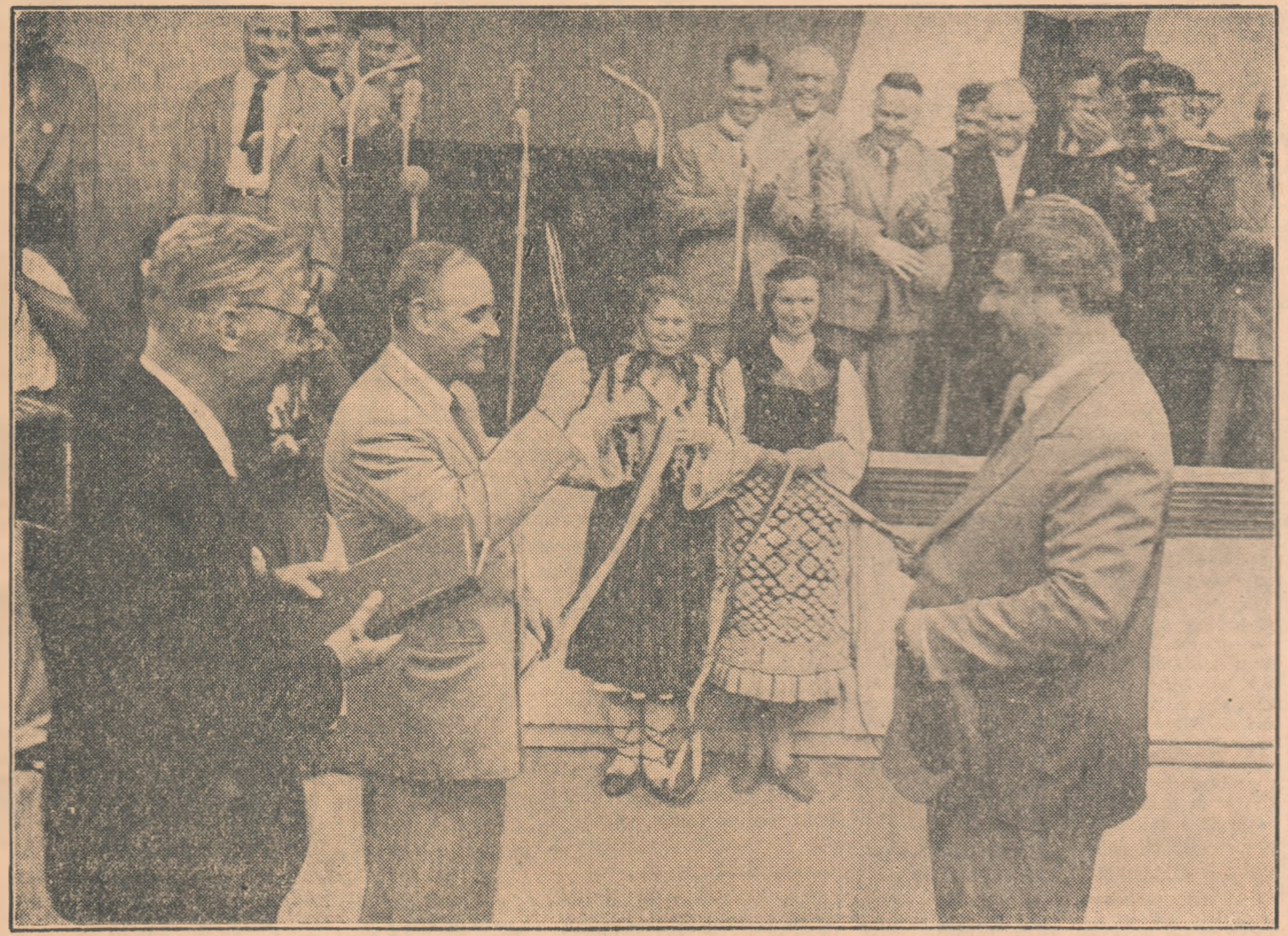
Marele fiu al poporului nostru, Gheorghi Dimitrov, declara cu 6 ani în urmă la Bucureşti, adresîndu-se poporului frate romîn.

„Ne-am hotărît să construim un pod de fier peste Dunăre pentru a ne uni şi mai strîns ca popoare şi state; acest pod, cu sprijinul popoarelor noastre şi concursul ţărilor prietene, îl vom construi fără doar şi poate. Dar pînă la construirea acestui pod cît şi în perioada construcţiei sale, care este o chestiune tehnică complexă, este necesar să se construiască prin muncă, colaborare prietenească prin cultură, ştiinţă, artă şi prin dezvoltarea sentimentelor frăţeşti între popoarele noastre, un pod viu în conştiinţa noastră, în inimile noastre şi în sufletele noastre — un pod viu pe care nimeni nu va fi niciodată în stare să-l distrugă".

Sîntem fericiţi acum că ne putem felicita pentru podul de fier peste Dunăre, care va uni şi mai strîns cele două popoare frăţeşti ale noastre. Dar podul de fier este tocmai un vlăstar al podului viu, de nezdruncinat, din inimile şi sufletele popoarelor romîn şi bulgar. El este un vlăstar al prieteniei noastre comune de neclintit cu popoarele Uniunii Sovietice, pe care nimeni nu va fi niciodată în stare să-l distrugă.

In numele guvernului şi al oamenilor muncii din Republica Populară Bulgaria transmit felicitări frăţeşti şi mulţumesc din toată inima guvernului şi oamenilor muncii din Republica Populară Romînă.

(Continuare în pag. 3-a)

Aspecte de la solemnitatea inaugurării podului de peste Dunăre dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Bulgaria

Mai multă atenţie muncii de conţinut

Despre unele lipsuri ale comitetului raional U.T.M.-Botoşani în activitatea de sprijinire a întrecerii socialiste şi patriotice în agricultură.

O luptă deosebit de dîrză uneşte acum pe toţi oamenii muncii de la sate: lupta pentru obţinerea în acest an a unor recolte bogate, pentru sporirea producţiei agricole. Nivelul agriculturii noastre trebuie să cunoască în scurt timp o asemenea creştere, încît nevoile de trai mereu crescînde ale poporului muncitor să poată fi astisfăcute într-o măsură din ce în ce mai mare. Această măreaţă sarcină, trasată de către partid, a găsit un larg răsunet în rîndurile ţăranilor muncitori, ale muncitorilor din S.M.T. şi G.A.S., ale oamenilor de ştiinţă, inginerilor şi tehnicienilor din agricultură. Datorită eforturilor unite pe care ei le depun, s-au descoperit şi se descoperă noi rezerve ale agriculturii, se pun în practică metode înaintate, capabile să sporească simţitor producţia la hectar.

Dorinţa ca sarcinile partidului cu privire la ridicarea agriculturii să fie îndeplinite cît mai de grabă şi cît mai bine, a făcut ca în satele patriei noastre, în întovărăşiri, gospodării colective, gospodării de stat şi S.M.T. să ia avînt şi să se dezvolte întrecerea socialistă şi patriotică. In multe locuri, masele de oameni ai muncii de pe ogoare, luptînd pentru cîştigarea întîietăţii în întrecere, au îndeplinit la timp şi în bune condiţii sarcinile campaniei agricole de primăvară şi dobîndesc în momentul de faţă însemnate realizări în creşterea animalelor, îngrijirea culturilor şi în pregătirile pentru strîngerea recoltei.

In raionul Botoşani din regiunea Suceava, întrecerea socialistă şi patriotică a determinat încheierea cu succes a campaniei agricole de primăvară, în ciuda unor greutăţi obiective create de situaţia climaterică. Ţăranii muncitori din multe comune, ca Răchiţi, Bucecea, Nicşeni, colectiviştii din Roma, Băluşeni, Cotîrgaci, ca şi tractoriştii de la S.M.T.-Botoşani şi G.A.S.-Călineşti au muncit cu multă străduinţă pentru îndeplinirea sarcinilor ce le reveneau. In campania de îngrijire a culturilor s-au obţinut noi realizări, printre fruntaşe situîndu-se acum şi comunele Roma şi Leorda. Insemnate succese s-au obţinut în sporirea productivităţii animalelor.

La obţinerea acestor succese au contribuit în mare măsură şi utemiştii din satele raionului Botoşani. Izvoranu Iulian, Ţucă Gheorghe şi Gălăţeanu Mircea din comuna Bucecea, Pînzaru Iulia din gospodăria colectivă Roma, tractoriştii Micu Eugen de la G.A.S.-Călineşti şi Pricop Zamfira de la S.M.T.-Botoşani, mulgătorii fruntaşi Luchian Alexandru de la G.A.S.-Călineşti şi Buzuc Constanţa de la staţiunea experimentală I.C.Z.-Popăuţi, ca şi Andrei Nicolae, medic veterinar la staţiunea experimentală I.C.Z.-Popăuţi — iată numai cîţiva dintre utemiştii raionului Botoşani care luptă cu toate forţele pentru creşterea producţiei agricole. Cu astfel de tineri organizaţia noastră se mîndreşte.

Comitetul raional U.T.M.-Botoşani a dovedit în numeroase ocazii, prin acţiunile întreprinse, că înţelege rolul important al întrecerii socialiste şi patriotice în agricultură. In urma muncii depuse de activiştii comitetului raional U.T.M., numeroşi mecanizatori utemişti au răspuns la chemarea la întrecere a utemistului Stănescu Vasile de la S.M.T.-Peciul Nou pentru titlul de „cel mai bun tractorist". De asemenea, mulţi utemişti care muncesc în zootehnie au răspuns la chemarea la întrecere a utemistului Ion Gîtej de la G.A.S.-Coţuşca, pentru titlul de „cel mai bun îngrijitor de animale". In majoritatea cazurilor, răspunsurile la întrecere n-au fost formale şi n-au rămas numai pe hîrtie. Se cuvine să evidenţiem aici munca tovarăşului Micu Constantin, membru supleant în comitetul raional U.T.M., care a ajutat conducerea gospodăriei de stat Călineşti să asigure condiţii bune de muncă şi trai îngrijitorilor de animale care au răspuns la chemarea lui Ion Gîtej, precum şi activitatea depusă de tovarăşul Alupoaie Mihai, prim secretar al comitetului raional U.T.M., pentru sprijinirea muncii tinerilor tractorişti de la S.M.T.-Botoşani. In rîndurile tinerilor ţărani muncitori au desfăşurat de asemenea o muncă rodnică şi tovarăşii Liciu Vasile, preşedintele gospodăriei colective din comuna Suliţa şi Prisăcaru Mihai, ţăran muncitor din comuna Leorda, membri ai comitetului raional U.T.M.

Totuşi, în raionul Botoşani există multe aspecte care arată că activitatea dusă de comitetul raional U.T.M. în sprijinul întrecerii socialiste şi patriotice are multe lipsuri, că această activitate nu s-a desfăşurat în jurul celor mai importante probleme ridicate de întrecere şi de necesitatea ridicării producţiei agricole în raion.

In raionul Botoşani sînt mulţi fruntaşi printre tinerii care muncesc în agricultură. Ei folosesc metode înaintate, datorită cărora obţin rezultate bune, în condiţiile raionului. La comitetul raional U.T.M. s-au făcut tabele cu aceşti fruntaşi, activiştii îi cunosc şi se mîndresc cu ei. Ce folos însă, de vreme ce în cuprinsul raionului numele acestor fruntaşi, metodele folosite de ei, experienţa lor înaintată nu trec de hotarele comunei, S.M.T.-ului sau gospodăriei de stat unde muncesc. Comitetul raional U.T.M. n-a ştiut să folosească exemplul acestor fruntaşi în scopul mobilizării unui număr din ce în ce mai mare de tineri muncitori de la sate la întrecerea socialistă şi patriotică. Tovarăşii de la comitetul raional U.T.M. sînt de părere că trebuie să apeleze la presă pentru popularizarea fruntaşilor, dar gazetele de perete sînt foarte puţin folosite, în acest scop. Este drept că prin grija comitetului raional U.T.M. s-au ţinut în organizaţiile de bază U.T.M. săteşti aproximativ 11 conferinţe care au tratat despre diferite metode înaintate. Acestor conferinţe le-au lipsit însă în mare măsură exemplele vii asupra aplicării acestor metode în condiţiile raionului. Era normal ca despre metodele înaintate să vorbească în primul rînd cei care le-au aplicat, dar comitetul raional U.T.M. nu s-a gîndit să organizeze acest lucru sub forma unor schimburi de experienţă. La G.A.S.-Zăiceşti, îngrijirea viteilor lasă mult de dorit. In schimb, la G.A.S.-Călineşti, doi mulgători utemişti, Luchian Alexandru şi Pintea Constantin, obţin zilnic cîte 35-40 litri de lapte peste plan de la vacile pe care le îngrijesc. Era greu oare ca unul dintre ei să ia cuvîntul în faţa tinerilor îngrijitori de animale de la Zăiceşti, să arate cum munceşte el? Nu era greu, şi acest lucru ar fi folosit mult pentru îmbunătăţirea situaţiei de la Zăiceşti.

Intrecerea socialistă şi patriotică poate căpăta un mare ajutor de la intelectualii satelor, care au largi posibilităţi de a îndruma pe tinerii ţărani muncitori către problemele cele mai importante ale muncii lor. In raionul Botoşani există asemenea intelectuali ca medicul veterinar utemist Andrei Nicolae de la staţiunea experimentală I.C.Z.-Popăuţi, sau ca mulţi dintre învăţătorii din comuna Bucecea, care sprijină printr-o intensă activitate culturală eforturile ţărănimii muncitoare. Dar unii utemişti ca Adumitrei Didina, învăţătoare în comuna Brehueşti, nu dau decît o slabă atenţie muncii culturale în rîndurile ţărănimii muncitoare, pentru grăbirea lucrărilor agricole. Comuna Brehueşti e rămasă în urmă cu plivitul, dar tovarăşa Adumitrei Didina prea puţin se sinchiseşte. Ea socoteşte că numai directorul căminului cultural are datoria de a se ocupa de astfel de probleme.

Lipsurile comitetului raional U.T.M. nu au cauze obiective. Cauzele sînt provocate de însăşi activitatea comitetului raional, care trebuie să lupte activ pentru înlăturarea lor.

Una din cele mai importante cauze este, fără îndoială, slaba legătură cu terenul, ceea ce dă un caracter formal, birocratic muncii pentru dezvoltarea întrecerii socialiste şi patriotice. Deşi a primit în numeroase rînduri ajutorul comitetului raional de partid, chiar tovarăşul Alupoaie Mihai, prim secretar al comitetului raional, merge foarte rar pe teren în comunele şi satele raionului. „Exemplul" său este urmat de tovarăşa Anton Tatiana, şefa secţiei şcoli medii şi pionieri, şi de tovarăşul Amariei, şeful secţiei organizaţii utemiste. Biroul comitetului raional U.T.M. cunoaşte situaţia din raion mai mult din informaţiile primite de la instructorii raionali sau de la membrii comitetului raional U.T.M. care muncesc la sate. Aceste informaţii sînt de multe ori incomplete sau chiar inexacte. Ori, necunoscînd precis, amănunţit situaţia de pe teren, nu poţi da o îndrumare justă, un ajutor eficace acolo unde este nevoie, pentru ca întrecerea să trăiască, să-şi atingă scopul.

O altă cauză stă în subaprecierea de către activiştii comitetului raional U.T.M. a problemelor economice ale satului. La comitetul raional U.T.M. tovarăşul Siminică Nicolae este socotit un bun instructor fiindcă în sectorul său cotizaţiile se achită la vreme, se ţin regulat şedinţe, se primesc noi membri. Atît. Bineînţeles sînt lucruri bune, care trebuiesc luate în consideraţie. Dar activiştii comitetului raional U.T.M. nu înţeleg încă faptul că munca organizaţiei noastre trebuie să se axeze în primul rînd pe îndeplinirea sarcinilor întregului popor, că în activitatea organizaţiilor de bază U.T.M. săteşti principala sarcină nu este completarea de formulare, întocmirea rapoartelor şi proceselor verbale (care au fără îndoială importanţa lor) ci ridicarea producţiei agricole. De aici şi slaba muncă a activiştilor utemişti la sate.

★

Comitetul raional U.T.M.-Botoşani numără în rîndurile sale activişti destoinici, cu putere de muncă, care au înfăptuit multe lucruri bune. Este momentul însă ca acest comitet să facă o cotitură hotărîtă în felul de a munci, să-şi îndrepte atenţia către problemele de conţinut, de adîncime ale muncii. Fără această cotitură, comitetul raional U.T.M. poate fi în curînd depăşit de viaţă. Există posibilităţi multe şi cu ajutorul comitetului raional de partid, comitetul raional U.T.M. Botoşani va putea face cu succes această cotitură.

B. CLATICI

Tinerii constructori de tractoare din Celeabinsk luptă pentru ridicarea productivităţii muncii

V. Veselovski
organizator al C.C. al Comsomolului la uzina de tractoare Celeabinsk

După exemplul colectivelor fruntaşe ale întreprinderilor din Moscova, în uzina noastră se desfăşoară larg întrecerea pentru ridicarea productivităţii muncii. Constructorii de tractoare şi-au luat angajamentul de a îndeplini înainte de termen planul anual şi de a fabrica peste plan zeci de tractoare şi motoare, piese de schimb în valoare de milioane de ruble. Pentru aceasta, trebuie să se ridice productivitatea muncii cu peste 1,5 la sută faţă de planul stabilit, să se obţină cu ajutorul utilajului existent o producţie cu 8 la sută mai mare decît în anul trecut.

Tinerii constructori de tractoare caută şi folosesc noi şi noi rezerve de ridicare a productivităţii muncii.

Alexandr Kobeakov nu se deosebea cu nimic de tovarăşii săi care lucrau în sectorul axului pinionului de atac. El făcea operaţia de semifinisare la strunjirea flanşei de transmisie transversală. Lucra conştiincios şi îşi îndeplinea norma.

Mulţi tineri şi tinere din secţia sa, au plecat la sfîrşitul iernii să lucreze la valorificarea pămînturilor înţelenite. Luîndu-şi rămas bun de la tovarăşii lor, ei i-au îndemnat să lucreze şi mai bine la fabricarea tractoarelor şi pieselor de schimb. Incă de pe atunci Alexandr Kobeakov a început să se gîndească cum să ridice productivitatea muncii sale.

— Tot sectorul nostru face numai cîte 100 de flanşe, — i-a spus Alexandr schimbului său, Leonid Kurbatov. — Eu cred că putem face mai multe. Dar cum?

Rezolvarea n-a venit dintr-odată. Dar cînd a găsit-o a rămas şi el mirat, atît era de simplă. De obicei, după ce prelucra o piesă, Kobeakov o scotea din dorn şi o transmitea pentru a fi prelucrată mai departe. Apoi fixa o nouă piesă. In tot acest timp strungul său nu funcţiona.

„Ce-ar fi să fac un al doilea dorn?" — s-a gîndit strungarul.

Tehnologul Korsunov, maistrul Ilin şi organizatorul de grupă comsomolistă Fedea Tiomnikov şi-au susţinut tovarăşul. A fost fabricat un al doilea dorn pentru Alexandr.

Acum, în timp ce se prelucrează o piesă, Kobeakov fixează în dorn pe cealaltă. Scoţînd din strung o flanşe prelucrată împreună cu dornul, el fixează îndată o altă piesă, prinsă deja, iar apoi scoate din dorn piesa prelucrată. Timpii morţi ai strungului s-au redus aproape cu o oră pe schimb.

De atunci, Alexandr Kobeakov şi tehnologul Alexandr Maximovici Korsunov s-au împrietenit şi au început să caute împreună noi rezerve de ridicare a productivităţii muncii.

La prelucrarea flanşei, după tehnologie, Kobeakov trebuie să scoată de pe piesă două feţele. Scoate o faţetă, iar apoi dă la o parte suportul, pentru a pune cuţitul pe un alt diametru. Iar se pierde timp de prisos!

Kobeakov şi Korsunov hotărîră să fixeze un cuţit suplimentar, pentru ca să scoată simultan două feţele de pe flanşe. Prelucrarea fiecărei piese s-a redus cu o jumătate de minut. Alexandr a început să prelucreze în patru ore 160 de piese, exact cîte trebuie pentru secţia de montare şi pentru producţia de piese de rezervă. Cum să folosească atunci cele patru ore rămase?

La strungul vecin s-a îmbolnăvit odată strungarul care făcea finisarea flanşei. Kobeakov l-a înlocuit, făcînd faţă singur operaţiilor de degroşare şi de finisare a pieselor. In prezent Kobeakov îndeplineşte pe schimb peste două norme şi jumătate. Exemplul său a fost urmat şi de schimbul său, Leonid Kurbatov. Şi acesta a trecut la executarea celor două operaţii. Cei doi prieteni au înlocuit patru muncitori.

In secţia de şasiuri sînt mulţi inovatori în producţie asemeni lui Kobeakov. Numai în ultimele două luni, productivitatea muncii a crescut în această secţie cu peste 8 la sută.

La lupta pentru ridicarea productivităţii muncii în uzină iau parte activă şi tinerii specialişti. Colectivul serviciului tehnologic în care sînt mulţi tineri, a pornit o întrecere pentru îmbunătăţirea tehnologiei, pentru reducerea volumului de muncă, pentru îmbunătăţirea calităţii produselor şi pentru ridicarea productivităţii muncii. Fiecare tehnolog a primit o sarcină concretă.

Tinerii tehnologi ai secţiei mecanice nr. 10 Nicolai Bezzubenko şi Larisa Pekina, împreună cu V. V. Hlobîstov un tehnolog experimentat, cu maistrul adjunct al secţiei A. N. Semionov şi cu maistrul-şef P. E. Sudler au elaborat o nouă tehnologie a prelucrării semiaxei tractorului „S—80".

La prelucrarea mecanică semiaxa trecea prin 8 operaţii. Această piesă, care are o greutate de aproape 60 kilograme, venind din secţia de forjă, era prelucrată în sectorul mecanic, apoi era trimisă într-o altă secţie pentru prelucrarea termică, după care se întorcea spre a fi semifinisată şi finisată şi apoi transportată în secţia de înaltă frecvenţă. După călire piesa se întoarce din nou la secţia mecanică nr. 10 pentru prelucrarea definitivă.

Transportul semiaxei la secţia termică era un proces foarte greu şi ocupa mulţi muncitori auxiliari. Afară de aceasta, în sector se creau patru contracurenţi de piese. Nicolai Bezzubenko împreună cu tovarăşii săi au hotărît să efectueze prelucrarea termică a semiaxei înainte de cea mecanică. Rezultatul s-a dovedit a fi însemnat. Numărul muncitorilor auxiliari s-a redus, iar drumul parcurs de piesă s-a prescurtat.

Dar prelucrarea termică a semiaxei a sporit considerabil duritatea piesei. S-ar fi putut folosi cuţite din aliaj dur şi spori viteza de strunjire, dar strungurile la care se efectua prelucrarea de degroşare, erau de mică putere, neadaptate pentru strunjiri rapide.

— Trebuie să schimbăm strungurile, — hotărî tehnologul-şef Hlobîstov.

Direcţia a acceptat propunerea îndrăzneaţă a tehnologilor şi a comandat strunguri speciale pentru prelucrarea semiaxei.

De curînd, la secţia mecanică nr. 10 au sosit noi strunguri mici de copiat semiautomate „M.R.—35". Superioritatea lor s-a făcut simţită îndată. Lucrarea care se făcea înainte la 14 strunguri vechi, era executată acum la 6 strunguri noi. Volumul de muncă al prelucrării fiecărui complet de piese s-a redus în medie cu o jumătate de oră. S-a realizat o mare economie la scule. In loc de a trece prin 8 operaţii, cum se făcea înainte, semiaxa trece numai prin patru. Producţia a sporit cu 30 la sută pe schimb. In scurt timp în acest sector va fi eliberat un schimb întreg de muncitori.

Introducerea în producţie a tehnicii noi şi a tehnologiei din ce în ce mai înaintată s-a dovedit a fi un lucru destul de greu. Pentru aceasta s-au străduit foarte mult muncitorii sectorului, în frunte cu maistrul-şef Piotr Efimovici Sudler. Maistrul de reparaţie a utilajului, comsomolistul Mihail Bukreev şi lăcătuşii conduşi de el şi-au însuşit repede procedeele de lucru la noul utilaj şi asigură acum funcţionarea neîntreruptă a strungurilor. Ajustorii Zamaraev şi Zaveiboroda au fost primii care şi-au însuşit procedeul de reglare a noilor strunguri şi acum transmit experienţa lor tuturor muncitorilor.

In prezent, tehnologii uzinei au elaborat peste 100 de noi procese tehnologice. Introducerea a numai 9 dintre ele au redus timpul fabricării unui tractor cu o oră şi jumătate. Productivitatea muncii în sectoarele unde au fost însuşite noile procese tehnologice, a sporit de la 15 la 30 la sută, iar rebutul a fost redus aproape de două ori.

Cu fiecare zi, tot mai mulţi tineri muncitori ai uzinei de tractoare din Celeabinsk găsesc noi şi noi rezerve pentru sporirea producţiei de tractoare şi a pieselor de schimb.

Peste 1000 de strungari ai acestei uzine, în special tineri, şi-au însuşit regimul rapid şi intensiv de tăiere a metalelor. Aproape 1200 de oameni lucrează la 3, 4 şi 5 strunguri. Peste 2000 de constructori de tractoare se află în întrecere pentru economii de materiale, materie primă şi energie electrică.

In patru luni ale anului curent, uzina noastră a dat peste plan agriculturii zeci de tractoare, 33 motoare şi piese de schimb în valoare de cîteva milioane de ruble.

(din „Komsomolskaia pravda" nr. 116/1954)

Colţul ştiinţei şi tehnicii

Aşchierea metalelor cu plăci mineralo-ceramice

In ultimile decenii tehnica şi ştiinţa au acordat o deosebită atenţie problemei îmbunătăţirii materialului din care se confecţionează sculele aşchietoare, în scopul de a îmbunătăţi, prin aceasta, proprietăţile lor de aşchiere. S-a urmărit, de asemenea, înlocuirea metalelor scumpe, wolfram, molibden, titan, tantal, vanadiu, niobiu etc. prin materiale nemetalice.

Principala condiţie pe care trebuie s-o îndeplinească aceste materiale înlocuitoare este aceea de a avea duritate mare şi capacitatea de a-şi menţine duritatea şi rezistenţa la temperaturi ridicate. Această condiţie trebuie să fie îndeplinită pentru a se asigura lucrul normal al sculelor de aşchiere la viteze de aşchiere mari.

In trecut se cunoştea un singur exemplu de utilizare reuşită a unui material nemetalic pentru aşchierea metalelor şi anume, cuţitele cu diamant. Există însă, afară de diamant, o serie de materiale care posedă la temperaturi înalte o rezistenţă şi o duritate foarte mare. Aşa sînt: corindonul, carbura de siliciu ş.a. Din păcate, însă, aceste materiale nemetalice prezintă două mari neajunsuri: sînt friabile, adică se prefac uşor în pulbere, şi au rezistenţă mică.

Ideea folosirii materialelor minerale (afară de diamant) pentru confecţionarea sculelor aşchietoare, s-a născut pentru prima oară în Uniunea Sovietică, şi anume în anul 1932 la uzina de porţelan „Lomonosov", unde pentru prelucrarea semifabricatelor ceramice şi a maselor plastice au fost întrebuinţate cuţite dintr-un mineral numit „corundiz".

Incercările pe această cale au fost continuate, în special la Institutul Central de cercetări ştiinţifice pentru maşini, începînd din anul 1948.

Cercetările au arătat că cele mai bune calităţi aşchietoare le posedă chiar materialul nemetalic elaborat de acest institut pe bază de oxid de aluminiu (corindon sintetic). Ca urmare a acestor cercetări, s-au obţinut pentru prima oară în istoria tehnicii, rezultate practice în legătură cu operaţia de finisare a oţelului cu ajutorul cuţitelor cu plăci mineralo-ceramice. In acest scop, a fost elaborat un nou material nemetalic, denumit S, cu care s-a realizat o durată de aşchiere continuă de 60 minute, la o viteză de aşchiere de 45 metri pe minut.

Succesul utilizării practice a cuţitelor cu tăiş din material mineral-ceramic depinde în mare măsură de rezolvarea problemei fixării solide a plăcii de material nemetalic de corpul cuţitului, cum şi de tehnica ascuţirii cuţitelor. Aceste probleme au fost rezolvate printr-o tehnologie asemănătoare cu aceea a lipirii şi ascuţirii cuţitelor confecţionate cu plăci de aliaje dure, introducîndu-se însă o serie de modificări, cerute de natura deosebită a materialului.

Pentru lipirea plăcilor confecţionate din noul material de scule se utilizează aliaje de lipit pe bază de alamă şi pe bază de cupru, încălzirea făcîndu-se într-un cuptor cu gaz sau cu păcură, ori prin curenţi de înaltă frecvenţă.

In ceea ce priveşte ascuţirea cuţitelor din noul material se folosesc discuri abrazive din carbură verde de siliciu evitîndu-se utilizarea carburii negre de siliciu. După ascuţirea prealabilă, cuţitele trebuie finisate, în care scop se utilizează un disc de fontă uns cu pastă de carbură de bor.

Un mare pas înainte pe calea perfecţionării materialelor mineralo-ceramice, a fost realizat prin elaborarea unui nou material, denumit A Z. Noul material se deosebeşte de materialul similar S printr-o serie de avantaje de mare importanţă. Nu numai că duritatea şi rezistenţa sînt mai mari, dar durata de aşchiere continuă a fost mărită în mod considerabil, ajungîndu-se de la o durată de 1 oră la una de 5 ore. In ceea ce priveşte viteza de aşchiere, ea a fost mărită de la 45 metri pe minut la 250 metri pe minut, ceea ce lasă cu mult în urmă proprietăţile de aşchiere ale oţelurilor speciale de scule şi echivalează cu proprietăţile de aşchiere ale cuţitelor cu plăci din aliaje dure.

Practica în producţie a arătat că cuţitele mineralo-ceramice elaborate de tehnicienii sovietici egalează în productivitate cele mai bune calităţi de aliaje dure, iar în anumite cazuri, le sînt superioare. Este suficient să arătăm că la o durată de aşchiere continuă de 40 minute, s-a putut realiza viteza de aşchiere de 830 metri pe minut.

Pentru a aprecia importanţa economică a noilor materiale mineralo-ceramice, trebuie să arătăm că ele nu conţin nici un fel de element scump şi că plăcile din aceste materiale sînt de cîteva ori mai ieftine decît plăcile din aliaje dure.

Tot aşa de important este de amintit că, în timp ce toate aliajele dure îşi pierd brusc duritatea la temperaturi de circa 900 grade, noile materiale de scule îşi menţin duritatea chiar cînd sînt încălzite pînă la temperatura de 1.100 grade.

Numărul materialelor mineralo-ceramice elaborate în prezent în uzinele sovietice depăşeşte 40 varietăţi.

Aceste materiale, în cazul exploatării lor corecte, pot fi considerate nu numai ca înlocuitori ieftini ai aliajelor dure, dar şi ca materiale de scule de o mult mai mare productivitate.

Sculele prevăzute cu plăci mineralo-ceramice au început să fie folosite şi în ţara noastră, dînd rezultate din cele mai bune, atît în ceea ce priveşte economia de materiale, cît şi în privinţa creşterii productivităţii muncii. Este o sarcină de onoare a tinerilor din fabrici şi uzine de a fi printre primii care introduc valoroasa metodă de aşchiere a metalelor cu plăci din materiale mineralo-ceramice.

Ing. A TOMA

In aceste zile călduroase copiii nu au astîmpăr şi desigur că vor să se joace acolo unde-i mai frumos. In patria noastră ei se pot bucura astăzi din plin de asemenea locuri.

Iată-i în fotografie într-un tren special construit pentru copii, în Parcul 8 Mai din Capitală.

Foto-Agerpres

Excursii muncitoreşti

CRAIOVA (de la corespondentul nostru Sîrbu Oprea).

Aproape în fiecare duminică în staţia C.F.R. Craiova este multă animaţie. Oaspeţii staţiei în aceste zile se deosebesc de călătorii obişnuiţi. Ei nu poartă valize şi geamantane grele, ci sînt îmbrăcaţi în echipament sportiv, cu rucsacuri, pături sau foi de cort. Acestea sînt grupuri de oameni ai muncii craioveni, elevi şi pionieri excursionişti care pleacă să cunoască frumuseţile şi bogăţiile patriei noastre.

Zile de neuitat au petrecut în ultimul timp cei peste 500 de excursionişti care au fost în diferite puncte ale ţării ca: Bucureşti, Timişoara, Petroşani, Sibiu şi altele. Ei au vizitat diferite expoziţii, au urcat cu multă îndrăzneală pe vîrfuri de munţi. Zilnic la biroul de Turism şi Excursii din Craiova numeroşi excursionişti se înscriu pentru a porni din nou să-şi petreacă cît mai plăcut zilele de odihnă.

Recenzie

Sistemul colonial al imperialismului trozneşte din încheieturi*)

Una din urmările cele mai importante ale celui de al doilea război mondial şi ale luptei de eliberare naţională este procesul de destrămare a sistemului colonial al imperialismului. Acest proces complică situaţia sistemului capitalist mondial şi constituie un factor important al accelerării descompunerii şi pieirii sale.

Cunoaşterea situaţiei internaţionale este de aceea de neconceput fără studierea atentă a realităţii din ţările coloniale, a procesului de destrămare a sistemului colonial în lumina învăţăturii marxist-leniniste.

In literatura noastră economică lipsea o lucrare în care să fie expuse în mod cuprinzător datele economice, sociale şi politice ale problemei coloniale în desfăşurarea lor istorică, date esenţiale pentru studierea procesului de destrămare a sistemului colonial.

Lucrarea lui L. Stroja „Studii despre criza sistemului colonial al imperialismului" pune la îndemîna cititorilor o expunere închegată a învăţăturii marxist-leniniste despre problema colonială, precum şi unele dintre datele cele mai semnificative privitoare la situaţia reală din ţările coloniale şi dependente.

Din analiza materialului faptic se desprinde clar cotitura radicală pe care a constituit-o Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie în lupta de eliberare a popoarelor din ţările coloniale şi dependente, ascuţirea la maximum a contradicţiilor dintre statele imperialiste şi ţările coloniale şi dependente, ca urmare a crizei generale a capitalismului. De asemenea, se desprinde uriaşa influenţă pe care o exercită asupra mişcării de eliberare naţională victoria U.R.S.S. în cel de al doilea război mondial, victoria de mare însemnătate istorică a mişcării de eliberare naţională din China şi constituirea Republicii Populare Chineze, precum şi marile succese ale lagărului socialismului şi păcii.

Deosebirile esenţiale dintre colonii în diferitele perioade istorice, crearea sistemelor coloniale şi exploatarea coloniilor de către ţările europene în perioada acumulării primitive, întreaga gamă de mijloace de jefuire şi violenţă, metodele tîlhăreşti folosite de către colonizatori, cele mai ruşinoase izvoare ale industrializării ţărilor capitaliste, sînt de asemenea expuse pe larg în lucrare.

Funcţiunile sistemului colonial din diferitele stadii ale capitalismului se accentuează în vremea noastră sub acţiunea legii economice fundamentale a capitalismului contemporan. In condiţiile imperialismului se accentuează rolul coloniilor ca furnizoare de mînă de lucru ieftină, ca surse de materii prime ieftine şi debuşee pentru mărfuri scumpe, proaste şi fără căutare. Schimbul neechivalent cu coloniile şi ţările dependente devine una din cele mai importante surse de profituri maxime. Se accentuează importanţa strategică a coloniilor.

In legătură cu importanţa strategică a coloniilor sînt deosebit de grăitoare tabelele privitoare la greutatea specifică a coloniilor şi semicoloniilor în procente faţă de producţia totală a lumii capitaliste în ce priveşte furnizarea de materii prime strategice ca mangan, crom, cobalt, wolfram, cupru, cositor antimoniu, bauxită, plumb, zinc etc. Greutatea specifică a ţărilor coloniale şi semicoloniale la toate aceste materii strategice variază de la minimum 55 la sută (zinc) la 99,5 la sută (cositor). Pe baza acestor date precum şi a celor privitoare la petrol şi alte bogăţii naturale, cititorii îşi pot face o imagine exactă despre motivele care îi împing pe imperialiştii americani, englezi, francezi şi alţii, ca să menţină prin toate mijloacele, popoarele din aceste ţări în stare de robie, să oprime în mod barbar toate mişcările de eliberare naţională. După cum se ştie însă, aceste intenţii ale lor întîmpină din zi în zi o rezistenţă tot mai mare. Popoarele coloniale se ridică cu arma în mînă pentru cucerirea drepturilor lor fireşti, la o viaţă mai bună şi independenţă naţională.

Pentru a motiva acţiunile tîlhăreşti ale imperialiştilor, unii economişti burghezi americani au lăsat deoparte frazeologia despre „ajutorarea" ţărilor coloniale şi dependente, pentru a invoca în sprijinul planurilor expansioniste ale imperialiştilor americani „teoria" că S.U.A. ar fi ameninţate de o epuizare rapidă a resurselor naturale.

In goana după profituri maxime monopolurile recurg pe scară tot mai mare la investiţiile directe în colonii şi semicolonii. Rata profitului monopolurilor americane atinge 7,6 la sută, în ţările nemarşalizate, 14,5 la sută în ţările marşalizate, 17,4 la sută în America Latină, 20 la sută în coloniile ţărilor marşalizate 31,3 la sută în Orientul mijlociu.

Din rata profitului realizat de monopolişti, cititorii pot trage concluzia că în linii generale cu cît o ţară colonială sau dependentă este mai înapoiată, cu atît rata profitului monopolurilor americane este mai mare. In felul acesta este demascată orice încercare de a pretinde cu bună credinţă că exportul de capital american în ţările coloniale şi dependente constituie un act mărinimos de binefacere pentru civilizarea acestor ţări, pentru ridicarea nivelului de trai al populaţiei lor. In lumina acestor date se explică concret ascuţirea luptei dintre imperialişti pentru stăpînirea coloniilor, luptă determinată în ultima analiză de goana după profitul maxim.

Intreaga semnificaţie a faptului că imperialismul american exercită în prezent controlul militar asupra unui teritoriu de patru ori mai mare decît teritoriul propriu-zis al S.U.A. se degajează astfel cu claritate.

Pentru a arăta cît de păgubitoare a devenit pentru popoarele coloniale şi semicoloniale din Asia, Africa şi America Latină stăpînirea imperialiştilor, autorul analizează forţele de producţie şi relaţiile de producţie în agricultura şi industria acestor continente. Datele citate în lucrare arată proporţia ridicată a populaţiei ocupată în agricultură şi folosirea extrem de slabă a pămîntului. Procesul neîntrerupt de expropriere a ţăranilor de către colonizatori ai căror complici direcţi sînt feudali-moşierii şi cămătarii autohtoni, duce la creşterea necontenită a proletariatului agricol. Existenţa acestui uriaş proletariat agricol contribuie la menţinerea agriculturii primitive, care este mult mai rentabilă pentru marile monopoluri şi feudalii autohtoni decît agricultura mecanizată, datorită ieftinătăţii extreme a forţei de muncă.

In agricultura ţărilor coloniale şi semicoloniale se menţin încă relaţii feudale şi semifeudale. Puterile coloniale sînt tot atît de interesate în menţinerea lor, ca şi beneficiarii direcţi ai acestor relaţii, respectiv moşierii, cămătarii şi compradorii autohtoni. Aceste relaţii de producţie permiţînd obţinerea de profituri uriaşe, imperialiştii au tot interesul să le permanentizeze.

Situaţia forţelor de producţie şi a relaţiilor de producţie în industria celor trei continente, arată că distrugînd meşteşugurile şi împiedicînd industrializarea, colonizatorii au asigurat pentru produsele finite ale metropolelor stăpînirea absolută asupra pieţelor de pe aceste continente. Forţele de producţie s-au dezvoltat în industria acestor ţări extrem de încet şi aceasta numai în unele ramuri ale industriei extractive furnizoare de materii prime pentru industria prelucrătoare din metropolă.

In legătură cu situaţia materială a oamenilor muncii din ţările coloniale şi semicoloniale sînt deosebit de semnificative datele privitoare la alimentaţie, condiţiile de locuinţă şi rata ridicată a mortalităţii. Din acest material se degajează puternic spectrul foametei şi mizeriei în care se zbate peste un miliard de oameni numai în ţările coloniale şi semicoloniale, pentru a asigura profiturile maxime monopoliştilor americani şi secundanţilor lor englezi, francezi etc., precum şi paraziţilor locali — feudali, moşieri şi capitalişti.

Ascuţirea şi complicarea luptei care se desfăşoară în permanenţă pe piaţa mondială capitalistă prin intrarea în arenă a capitalismului tînăr din colonii şi semicolonii, care concurează într-o măsură crescîndă cu vechile ţări capitaliste, ocupă un loc important în lucrarea recenzată.

Realitatea economică, socială şi politică din ţările coloniale şi dependente este caracterizată pe drept cuvînt ca un puternic act de acuzare împotriva imperialismului, cu atît mai puternic cu cît populaţia coloniilor şi semicoloniilor imperialismului reprezintă în jurul a 70 la sută din populaţia întregii lumi capitaliste.

In lumina învăţăturii marxist-leniniste şi a condiţiilor obiective concrete existente în diferitele ţări coloniale şi semicoloniale autorul arată rolul proletariatului din aceste ţări, ca singurul conducător care poate duce la izbîndă revoluţia antiimperialistă în ţările coloniale.

In legătură cu aceasta în lucrare se analizează problema alianţei proletariatului cu ţărănimea şi problema alianţei cu burghezia autohtonă într-un anumit stadiu.

Lupta pentru eliberarea naţională a popoarelor din ţările coloniale şi dependente este privită în complexul unor factori importanţi cum sînt: gradul de dezvoltare a industriei capitaliste, gradul de dezvoltare a proletariatului, gradul de participare a burgheziei autohtone la mişcarea pentru eliberarea naţională etc. Toate acestea explică unele concesii formale consimţite de imperialişti, ca transformarea unor colonii în semicolonii etc. Din acest punct de vedere ar fi fost necesar ca să se acorde o mai mare importanţă analizei condiţiilor obiective, concrete din Coreea, Vietnam şi chiar Malaya. In lucrare se acordă acestor probleme în total 7—8 pagini. Tratarea lor oarecum în treacăt lipseşte lucrarea de o legătură mai strînsă cu desfăşurarea actuală a problemelor din aceste ţări. Importanţa pe care o are încetarea războaielor, ce sînt duse de imperialişti împotriva acestor ţări, pentru menţinerea păcii mondiale ar fi impus o tratare mai amplă a condiţiilor economice şi politice specifice aci.

Pe lîngă această lipsă mai relevăm faptul că deşi autorul s-a preocupat să combată pe apologeţii imperialismului colonialist în paragraful consacrat în mod special acestei probleme, totuşi această combatere nu este satisfăcătoare. Cititorul rămîne cu impresia că figurile centrale ale apologeţilor imperialismului n-ar fi apologeţii americani, laburiştii englezi sau socialiştii de dreapta francezi din zilele noastre, ci Francis Delaisi, Bernstein, figuri apuse de mult în literatură economică burgheză. Dintre apologeţii americani autorul îl citează pe economistul burghez N. Buchanan, fără a fi prezentat faimoasa lui teorie a industrializării specializate într-o singură ramură a tuturor ţărilor capitaliste, care prin aplicarea ei practică le-ar transforma pe toate în colonii şi semicolonii. Buchanan nu numai că justifică astfel prin această teorie actuala stare de lucruri din colonii şi semicolonii, dar propovăduieşte extinderea ei în lumea întreagă, afară bineînţeles de S.U.A. sub pretextul că astfel se va evita scăderea proporţiilor comerţului mondial.

In afară de acestea lipsesc valeţii-ideologi ai expansiunii imperialiste americane ca Lorwin, John Morris Clark, Stuart Chase, Anderson etc. Unii din ei figurează în lucrare dar lipsesc în paragraful referitor la apologeţii imperialismului colonialist. In felul acesta autorul a pierdut un bun prilej de combatere şi demascare a unor teorii ale economiştilor burghezi americani.

In legătură cu teoria epuizării resurselor naturale din S.U.A. şi concluziile trase de autorii ei, nu se arată în lucrare caracterul neştiinţific al acestei „teorii". Autorul nu arată că exploatarea hrăpăreaţă, devastatoare a monopolurilor americane, are drept consecinţă pierderi imense de zăcăminte de minereuri, petrol, cărbune etc., ale S.U.A. Nu resursele naturale se epuizează în S.U.A. ci metodele de exploatare neraţionale duc la distrugerea lor.

Lipsurile parţiale ale lucrării relevate mai sus nu pot însă întuneca laturile ei pozitive, lucrarea umplînd un mare gol în literatura noastră economică, încă atît de săracă. Ea va contribui la informarea şi orientarea justă a tineretului într-una din cele mai importante probleme ale vremii noastre.

P. PRUDARU

* L. STROJA — „Studii despre criza sistemului colonial al imperialismului" — Ed. de Stat pentru literatură ştiinţifică 1954 —

Solemnitatea inaugurării podului de peste Dunăre dintre Republica Populară Romînă și Republica Populară Bulgaria

(Urmare din pag. 1-a)

ședinți ai Consiliului de Miniștri, Miron Constantinescu, președintele Comitetului de Stat al Planificării, general de armată Emil Bodnăraș, ministrul Forțelor Armate, C. Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale, P. Borilă, ministrul Industriei Alimentare, acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului, D. Coliu, prim secretar al Comitetului regional București al P.M.R., N. Ceaușescu, secretar al C.C. al P.M.R., general locotenent Al. Drăghici, ministrul Afacerilor Interne, M. Dalea, I. Fazekaș, secretari ai C.C. al P.M.R., S. Bughici, ministrul Afacerilor Externe, D. Petrescu, ministrul Finanțelor, Constanța Crăciun, ministrul Culturii, M. Popescu, ministrul Comerțului Exterior, Ionel Diaconescu, ministrul Căilor Ferate, Gh D. Safer, ministrul Transporturilor Navale și Aeriene, Al. Bîrlădeanu, prim vicepreședinte al Comitetului de Stat al Planificării, și alți membri ai guvernului.

Din partea bulgară au participat: Vîlko Cervenkov, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, Gheorghi Damianov, președintele Prezidiului Adunării Populare a R. P. Bulgaria, Raiko Damianov, general colonel Ivan Mihailov, Gheorghi Traikov, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, Gheorghi Țankov, ministrul Afacerilor Interne, general colonel Piotr Pancevski, ministrul Apărării Naționale, Dimităr Ganev, secretar al C.C. al Partidului Comunist din Bulgaria, Mincio Neicev, ministrul Afacerilor Externe, Jivko Jivkov, ministrul Comerțului Exterior, Kiril Lazarov, ministrul Finanțelor, Dancio Dimitrov, ministrul Transporturilor, Ruben Avramov, ministrul Culturii, Țola Dragoiceva, ministrul Comunicațiilor, Marin Grașnov, ministrul Construcțiilor.

La solemnitate au luat parte: delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice, în frunte cu I. D. Gociridze, locțiitor al ministrului Căilor de Comunicație, conducătorul delegației, delegația guvernamentală a R. P. Polone, în frunte cu Jan Rustocki, ministrul Transporturilor Rutiere și Aeriene, conducătorul delegației, delegația guvernamentală a R. Cehoslovace, în frunte cu Karel Polacek, ministrul Metalurgiei, conducătorul delegației, delegația guvernamentală a R. P. Ungare în frunte cu Mihaly Zsofinyecz, ministrul Metalurgiei, Siderurgiei și Construcțiilor de Mașini, conducătorul delegației.

Fanfarele romînă și bulgară intonează imnurile de stat ale U.R.S.S., R. P. Bulgaria, R.P.R., R.P. Polonă, R. Cehoslovacă și R.P. Ungară.

Solemnitatea a fost deschisă de Dancio Dimitrov, președintele Comisiei interguvernamentale romîno-bulgare, ministrul Transporturilor al R.P. Bulgaria.

L. D. Saprikin, conducătorul organizației sovietice de construcții, a vorbit despre desfășurarea lucrărilor.

Ia cuvîntul tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. După aceasta ia cuvîntul tovarășul Vîlko Cervenkov, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria.

Cuvîntările rostite de tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Vîlko Cervenkov sînt întîmpinate cu aplauze puternice, cu ovații prelungite pentru prietenia dintre cele două popoare, pentru marea Uniune Sovietică, bastionul de neclintit al frontului păcii și socialismului.

Au rostit apoi cuvîntări: I. D. Gociridze, conducătorul delegației guvernamentale sovietice, Jan Rustecki, conducătorul delegației guvernamentale polone, Karel Polacek, conducătorul delegației guvernamentale cehoslovace, Zsofinyecz Mihaly conducătorul delegației guvernamentale ungare. Cuvîntările au fost puternic aplaudate.

Gh. Damianov, președintele Prezidiului Adunării Populare a R.P. Bulgaria, a înmînat decorații ale R.P. Bulgaria unor constructori sovietici, romîni, bulgari, polonezi, cehi, maghiari.

Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., a înmînat apoi ordine ale R.P.R. unor constructori sovietici, bulgari, romîni, polonezi, cehi, maghiari.

Au fost decorați cu „Ordinul Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I-a: L. D. Saprîkin și A. P. Grețov; cu „Ordinul Muncii" clasa I-a: V. P. Nazarenko, A. D. Prohorov, V. A. Perfilov, V. P. Kamențev, C. M. Xilo, A. V. Pociobut. Au mai fost decorați cu ordine ale R.P.R. încă 34 constructori sovietici.

Dintre constructorii bulgari au fost decorați cu „Ordinul Muncii" clasa I-a: P. Dikov, N. Jorov, P. Topalov, iar cu alte ordine încă 10 constructori.

Cu „Ordinul Muncii" clasa I-a au fost decorați dintre constructorii romîni: Al. Lungu, Nic. Ristea, G. Mănescu, Gh. Predică; cu „Ordinul Muncii" clasa II-a: C. Stegaru. Au mai fost destinși cu ordine și medalii alți 151 de constructori.

De asemenea, au fost distinși cu ordine ale Republicii Populare Romîne cîte 6 cetățeni din R.P. Polonă, R. Cehoslovacă și R.P. Ungară.

Tov. ing. Alexandru Lungu, directorul general al construcției, a citit telegrama adresată guvernului Uniunii Sovietice și C.C. al P.C.U.S.

Telegrama a fost adoptată cu puternice ovații de către toți cei prezenți.

Tov. Ionel Diaconescu, vicepreședintele Comisiei interguvernamentale romîno-bulgare, ministrul Căilor Ferate ale R.P.R., a rostit cuvîntul de închidere.

In sunetele marșului victoriei, în uralele puternice ale participanților la festivitate, tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej și Vîlko Cervenkov taie panglicile, inaugurînd podul. Conducătorii celor două guverne se îmbrățișează. Marea construcție, podul de oțel al prieteniei și păcii, este dat în folosință.

Tovarășul Vîlko Cervenkov, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria, și ceilalți oaspeți bulgari împreună cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., membri ai guvernului romîn și ceilalți invitați la solemnitatea inaugurării se îndreaptă spre malul romîn. De aici, cu automotoarele se trece podul peste Dunăre în R. P. Bulgaria în portul Russe.

Populația bulgară întîmpină pe invitați cu o caldă manifestație de prietenie.

In portul Russe, oaspeții se îmbarcă pe vapoarele „Gheorghi Dimitrov" și „Stambulinschi" și fac o călătorie pe Dunăre trecînd pe sub monumentalul pod.

Pe bordul vaselor a fost oferită o masă. Artiști romîni și bulgari prezintă frumoase programe artistice.

După reuniune, care s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie, vasele ancorează în portul Giurgiu.

Despărțirea dintre conducătorii guvernelor celor două țări prilejuiește o puternică manifestație a prieteniei între popoarele romîn și bulgar, o manifestație de dragoste și recunoștință față de marea Uniune Sovietică. (Agerpres)

Cuvîntarea tovarășului Vîlko Cervenkov

(Urmare din pag. 1-a)

Eu îmi exprim totodată convingerea profundă că podul peste Dunăre, simbol al colaborării și ajutorului reciproc în lagărul socialismului, va fi un factor esențial în construcția pașnică socialistă, în apropierea continuă a celor două țări ale noastre cît și în întărirea continuă a legăturilor frățești și de prietenie între țările de democrație populară și Uniunea Sovietică.

Vreau de asemenea să transmit din toată inima felicitări colectivului de constructori ai podului și conducătorilor lui, muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor, sovietici, romîni și bulgari pentru munca lor neobosită și plină de abnegație, desfășurată, zi și noapte, muncă încununată de succes.

Să se întărească și să triumfe prietenia, colaborarea și ajutorul reciproc între țările de democrație populară în prietenia lor comună și indestructibilă cu Uniunea Sovietică, puternicul bastion al păcii, democrației și socialismului în lumea întreagă!

Cuvîntul de deschidere rostit de Dancio Dimitrov

Astăzi este o zi istorică pentru popoarele romîn și bulgar. Asistăm la deschiderea festivă a primului pod de cale ferată și de șosea peste Dunăre, pod care leagă Republica Populară Bulgaria de Republica Populară Romînă.

Inimile tuturor oamenilor muncii din Republica Populară Romînă și Republica Populară Bulgaria se umplu de simțămîntul bucuriei și mîndriei legitime în fața acestui pod măreț, care constituie întruchiparea prieteniei și colaborării pașnice între popoarele marii Uniuni Sovietice și popoarele din țările de democrație populară.

Construcția acestui pod a fost înfăptuită datorită ajutorului frățesc, dezinteresat, pe care marea Uniune Sovietică l-a acordat Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Romîne, prin trimiterea unei organizații de construcție, completată cu specialiști și conducători sovietici de mare experiență și prin înzestrarea lucrării cu utilajele necesare construirii unui pod modern.

Un mare și prețios ajutor la construcția podului au dat Republica Populară Polonă, Republica Cehoslovacă și Republica Populară Ungară, care au livrat marile tabliere metalice și cantități însemnate de utilaje și materiale.

Datorită conducerii competente a organizației sovietice de construcție și a metodelor perfecționate aplicate de această organizație la lucrare, datorită muncii entuziaste și fără de preget a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor bulgari și romîni, datorită ajutorului dat la timp din partea tuturor țărilor participante la această lucrare, podul peste Dunăre, cel mai mare din Europa, a fost terminat în doi ani și trei luni, cu șapte luni înainte de termenul prevăzut.

Podul peste Dunăre, pod al păcii și prieteniei, constituie o nouă contribuție la cauza întăririi și dezvoltării continue a legăturilor politice, economice și culturale nu numai între Bulgaria și Rominia, ci și între toate țările de democrație populară.

Popoarele romîn și bulgar sînt profund recunoscătoare Uniunii Sovietice, Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace și Republicii Populare Ungare pentru sprijinul dat în realizarea construcției podului.

La această lucrare a prins rădăcini adînci și s-a întărit prietenia caldă între conducătorii și muncitorii sovietici, bulgari și romîni, prietenie ce oglindește năzuințele cele mai profunde ale popoarelor noastre.

Fie ca această prietenie între popoarele marii Uniuni Sovietice și popoarele frățești din toate țările de democrație populară, întruchipată în această măreață lucrare, să dăinuiască în veci puternică și indestructibilă.

Cuvîntul conducătorului delegației guvernamentale cehoslovace, Karel Polacek

După ce, în numele guvernului R. Cehoslovace și al poporului cehoslovac, a felicitat pe constructorii podului, vorbitorul a spus:

Datorită muncii intense, plină de elan patriotic, a muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor bulgari și romîni, acest pod care reprezintă simbolul marii prietenii între popoarele lagărului păcii, democrației și socialismului, a putut fi construit înainte de termen. Munca entuziastă a constructorilor s-a întruchipat în acest pod, cel mai mare din Europa.

In timp ce în lagărul imperialismului se încheie acorduri militare agresive care urmăresc distrugerea bunurilor materiale și culturale ale omenirii, în țările lagărului păcii, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică se dezvoltă munca pașnică spre fericirea popoarelor.

Trecînd în revistă cele mai importante realizări ale economiei și culturii R. Cehoslovace, vorbitorul a arătat între altele:

In cursul cincinalului noi am depășit Franța și Italia în ceea ce privește producția energiei electrice pe cap de locuitor, Suedia și Franța în ceea ce privește producția oțelului pe cap de locuitor și producem oțel aproape cît Marea Britanie pe cap de locuitor.

Acum, a arătat vorbitorul, întregul popor cehoslovac își intensifică eforturile și desfășoară întreaga inițiativă pentru traducerea în viață a hotărîrilor Congresului al X-lea al Partidului Comunist Cehoslovac.

Karel Polacek a subliniat în continuare că succesele obținute de poporul cehoslovac se datoresc faptului că R. Cehoslovacă se află în lagărul păcii, democrației și socialismului, se datoresc sprijinului frățesc, neprecupețit pe care-l primește din partea Uniunii Sovietice.

Podul construit peste Dunăre — a încheiat vorbitorul — reprezintă o bătălie victorioasă în lupta pentru pacea și prietenia popoarelor din lumea întreagă. Doresc popoarelor romîn și bulgar noi victorii în construirea socialismului în patria lor.

Cuvîntul conducătorului delegației guvernamentale ungare Zsofinyecz Mihàly

Ne-am întîlnit aci ca să serbăm o victorie strălucită a muncii noastre comune — a arătat vorbitorul — terminarea uneia dintre cele mai mari și mai frumoase construcții din Europa.

Ajutorul permanent al Uniunii Sovietice, legăturile economice și culturale dintre țările noastre, care se extind și se adîncesc tot mai mult, stau la baza succeselor pe care țările din lagărul democratic le obțin an de an.

Colaborarea noastră se dezvoltă continuu și îmbracă mereu forme noi. Acest fel de colaborare, necunoscut pînă acum în istorie, este posibil numai între țările lagărului păcii, democrației și socialismului.

Faptul că acest pod care este cel mai mare din Europa s-a construit într-un timp atît de scurt și înaintea termenului fixat, constituie dovada marilor posibilități, a forței pe care o reprezintă colaborarea socialistă dintre popoarele țărilor noastre.

Podul peste Dunăre are o mare însemnătate pentru țările noastre prietene, deoarece îmbunătățește transportul și oferă posibilități de dezvoltare a legăturilor comerciale. Prin aceasta se aduce o contribuție la succesul luptei noastre comune pentru pace și pentru construirea mai departe a socialismului.

Dunărea, care înainte era o cale a penetrației politice și economice imperialiste, de dezbinare a țărilor de pe malurile ei, a devenit după victoria istorică a Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial un factor al colaborării frățești între aceste popoare.

Poporul maghiar — a spus în încheiere vorbitorul — este mîndru că a putut lua parte la construirea podului peste Dunăre.

Cuvîntul conducătorului delegației guvernamentale poloneze Jan Rustecki

Sîntem convinși — a spus vorbitorul — că această mare construcție este una din multele pe care le veți mai ridica în Republica Populară Bulgaria și în Republica Populară Romînă, grăbind mersul victorios al țărilor dumneavoastră spre socialism. Sîntem fericiți că am putut aduce o contribuție în realizarea părții metalice a acestui pod, fiind convinși că marea înlesnire pe care el o va aduce în domeniul comunicațiilor va contribui la o și mai puternică strîngere a legăturilor economice între țările de democrație populară.

Intărirea colaborării multilaterale între țările de democrație populară pe baza ajutorului frățesc al Uniunii Sovietice, a subliniat vorbitorul în continuare, face ca forța lagărului păcii, democrației și socialismului să fie tot mai mare în lupta pentru menținerea păcii în lumea întreagă.

Inflorirea economică și culturală a popoarelor romîn și bulgar, marile construcții ridicate în țările voastre — a subliniat Jan Rustecki, sînt o dovadă de netăgăduit că numai acolo unde puterea se află în mîinile poporului muncitor, numai acolo se dezvoltă din ce în ce mai rapid economia națională și crește fără încetare bunăstarea materială și culturală a maselor muncitoare.

Popoarele lumii doresc pacea, intensificarea schimbului reciproc de mărfuri în ciuda mașinațiilor războinice ale cercurilor agresive imperialiste. Popoarele lumii doresc ca în cadrul colaborării pașnice să-și ridice bunăstarea materială și culturală.

Oamenii cinstiți din lumea întreagă privesc cu încredere spre marea Uniune Sovietică care stă cu fermitate în fruntea luptei pentru apărarea păcii împotriva politicii de agresiune.

Succesele noastre economice și culturale, munca noastră pașnică sînt urmărite de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă și de aceea rîndurile prietenilor noștri cresc.

Avînd în frunte marea Uniune Sovietică, țările noastre vor obține succese tot mai frumoase în dezvoltarea economiei naționale în creșterea bunăstării celor ce muncesc, în lupta pentru apărarea păcii — a încheiat vorbitorul.

Cuvîntul conducătorului delegației guvernamentale sovietice I. D. Gociridze

Astăzi oamenii muncii din Republica Populară Romînă și Republica Populară Bulgaria împreună cu reprezentanții țărilor participante: Uniunii Sovietice, Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace și Republicii Populare Ungare, sărbătoresc construirea înainte de termen a podului de peste Dunăre.

Acest pod destinat traficului combinat feroviar și rutier peste fluviul Dunărea reprezintă o construcție grandioasă, un eveniment în practica construcției mondiale de poduri.

Noul pod peste Dunăre, ce leagă două țări prietene Rominia și Bulgaria care merg în dezvoltarea lor pe drumul construirii socialismului, reprezintă un mare succes creator al muncii neprecupețite a muncitorilor și inginerilor din aceste țări, o chestiune de onoare, de vitejie și de eroism.

In timpul construirii podului, pe baza aplicării tehnicii complexe și a dezvoltării mișcării de inovații au crescut cadre multilaterale de specialiști în construcții de poduri în Rominia și Bulgaria, creînd în procesul construcției, noi metode de construcție.

Terminarea cu succes a construcției podului peste fluviul Dunărea este de asemenea rezultatul eforturilor comune, a muncii și ajutorului neprecupețit al Uniunii Sovietice, al Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace și Republicii Populare Ungare.

Noile relații de prietenie frățească stabilite între țările de democrație populară și Uniunea Sovietică, care urmăresc ajutorarea reciprocă, sinceră și dezinteresată, au contribuit la construirea rapidă a unei construcții uriașe și complexe din punct de vedere tehnic.

Victoria istorică a Uniunii Sovietice repurtată în marele Război pentru Apărarea Patriei asupra cotropitorilor fasciști — a spus mai departe I. D. Gociridze — a ajutat popoarele romîn și bulgar să răstoarne puterea moșierilor și capitaliștilor și să pășească pe drumul construirii victorioase a ordinei socialiste.

In anii puterii populare, volumul producției industriale din Rominia a depășit cu mult nivelul cel mai înalt obținut în timpul capitalismului. In anul 1953 acest nivel a depășit de aproape 2,5 ori nivelul din anul 1938 și de 3,5 ori nivelul anului 1948.

In Republica Populară Bulgaria primul plan cincinal a fost îndeplinit în linii generale înainte de termen în patru ani. Volumul producției industriale în anul 1952 a sporit de peste 2,2 ori față de anul 1948 și de peste 4 ori în comparație cu anul 1939.

O asemenea dezvoltare a producției industriale contribuie la creșterea producției agricole, precum și a bunurilor de larg consum. Toate acestea arată avîntul multilateral al economiei naționale a țărilor de democrație populară.

Popoarele romîn și bulgar au obținut într-un timp istoric scurt succese importante în dezvoltarea economiei și culturii socialiste.

Popoarele Uniunii Sovietice, înregistrînd creșterea bunăstării țărilor de democrație populară, se bucură de succesele obținute de popoarele frățești romîn și bulgar și vă urează din toată inima, dragi tovarăși, noi succese în construirea socialismului și pentru înflorirea continuă a bunăstării și a culturii poporului.

Sarcina vitală a tuturor forțelor iubitoare de pace — a spus vorbitorul în continuare — este lupta pentru întărirea securității europene, pentru instaurarea unei păci trainice în Asia, pentru preîntîmpinarea oricărei agresiuni imperialiste, pentru slăbirea continuă a încordării în relațiile internaționale și îmbunătățirea relațiilor de prietenie între popoare și state.

Construirea podului peste Dunăre este o dovadă vie a prieteniei și ajutorului dezinteresat reciproc între țările de democrație populară și Uniunea Sovietică. Acest pod va avea o influență binefăcătoare asupra extinderii legăturilor economice și a schimbului de mărfuri, contribuind astfel la creșterea bunăstării popoarelor noastre.

Trăiască și să se întărească prietenia de nezdruncinat și colaborarea între țările de democrație populară și Uniunea Sovietică!

Trăiască popoarele Bulgariei și Rominiei, care construiesc noua viață socialistă!

Cuvîntul conducătorului organizației sovietice de construcții, L. D. Saprîkin

Podul construit de muncitori bulgari și romîni într-un termen atît de scurt — a spus vorbitorul — este cel mai mare pod din Europa și reprezintă o construcție măreață, care corespunde tuturor cerințelor tehnicii noi. Prin darea lui în exploatare se deschide posibilitatea trecerii fără nici o piedică a Dunării pentru toate felurile de transport și în orice cantități.

Ridicarea în comun a acestei construcții complexe de către țările de democrație populară este o nouă mărturie a marii prietenii între popoarele iubitoare de pace. De aceea, pe bună dreptate, popoarele bulgar și romîn numesc această magistrală de oțel peste Dunăre, între R.P.R. și R. P. Bulgaria, „podul prieteniei și al păcii".

Construirea înainte de termen a podului, precum și a stațiilor cu toate clădirile și instalațiile anexe, cu căile ferate și rutiere de acces, pe malurile romîn și bulgar ale Dunării, a fost posibilă datorită avîntului patriotic, atitudinii socialiste față de muncă de care au dat dovadă muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii romîni și bulgari care au lucrat pe șantier, precum și a ajutorului frățesc, dezinteresat, dat de țările participante la construcția podului: R. Cehoslovacă, R. P. Ungară, R. P. Polonă și U.R.S.S.

Vorbind despre amănuntele construcției podului, L. D. Saprîkin a arătat între altele că au fost folosiți zeci de mii de metri cubi de beton armat, zeci de mii de tone de tabliere metalice, s-au executat peste 1 milion de metri cubi de terasamente, s-au construit două gări mari și alte clădiri de serviciu pe malurile bulgar și romîn.

Vorbitorul a trecut apoi în revistă metodele avansate folosite la executarea lucrărilor, metode care au dat posibilitatea terminării acestei construcții atît de complexe din punct de vedere tehnic într-un timp atît de scurt.

Pentru calificarea muncitorilor bulgari și romîni — a spus în continuare vorbitorul — au fost create școli de betoniști, chesonieri, electricieni, nituitori și pentru alte meserii importante.

Calificarea lor la locul de muncă și pregătirea teoretică suplimentară au ajutat muncitorilor să-și însușească într-un scurt timp metodele de construcție a podului. Oamenii creșteau văzînd cu ochii și aceasta ne bucura foarte mult. Am văzut cu cîtă dragoste și entuziasm, cu cîtă sîrguință muncitorii și inginerii își însușeau această nouă artă inginerească. In timp de doi ani s-au calificat pe șantier mai mult de 300 de chesonieri, 300 de montatori și nituitori, mai mult de 600 de mecanici, electricieni și o serie de alți specialiști.

Desfășurarea cu succes a lucrărilor și terminarea lor cu 7 luni înainte de data prevăzută s-au datorat de asemenea grijii deosebite a guvernelor bulgar și romîn — care au dat acestei lucrări o atenție deosebită, — precum și ajutorului acordat de țările participante la construcția podului. R. P. Polonă, R.P. Ungară, R. Cehoslovacă au dat un ajutor prețios prin livrări de tabliere, utilaj și materiale. Uniunea Sovietică a trimis pentru organizarea lucrărilor și conducerea tehnică numărul necesar de specialiști. Totodată s-au trimis 200 de vagoane de utilaj de poduri.

Noi, specialiștii sovietici sîntem mîndri de faptul că am putut, după puterile și cunoștințele noastre, să transmitem experiența sovietică în domeniul construcției de poduri, unui număr însemnat de muncitori, ingineri și tehnicieni. Sîntem bucuroși că am putut dovedi încă odată marea prietenie dintre popoarele noastre. Această prietenie de neclintit constituie garanția mersului cu succes înainte al popoarelor noastre spre un viitor luminos.

Vă felicit, dragi tovarăși și prieteni, cu ocazia terminării cu succes a construcției podului, cu ocazia deschiderii circulației feroviare și rutiere peste Dunărea liberă, largă și liniștită între Republica Populară Romînă și Republica Populară Bulgaria.

Cuvîntul de închidere rostit de tov. Ionel Diaconescu

Darea în exploatare a acestui pod peste Dunăre deschide o cale de comunicație feroviară și rutieră directă între Republica Populară Romînă și Republica Populară Bulgaria. Incepînd de astăzi, această cale va contribui și mai mult la întărirea legăturilor politice, economice și culturale dintre cele două țări, la dezvoltarea neîncetată a legăturilor de prietenie și colaborare frățească între Uniunea Sovietică și țările de democrație populară.

La realizarea acestei mărețe construcții, la munca creatoare pașnică, care s-a depus în timpul construirii podului, a contribuit ajutorul larg și neprecupețit al Uniunii Sovietice, efortul economic și organizatoric al Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Romîne, ajutorul frățesc al Republicii Populare Ungare, Republicii Cehoslovace și Republicii Populare Polone. A contribuit munca plină de avînt patriotic, de abnegație și eroism a oamenilor muncii, a tehnicienilor — constructorii podului.

Construirea marelui pod peste Dunăre este o nouă mărturie a faptului că popoarele țărilor de democrație populară conduse de partidele comuniste și muncitorești, merg înfrățite cu fermitate pe drumul deschis de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, pe drumul muncii creatoare de făurire a bunăstării oamenilor muncii, de apărare a păcii, de construire a socialismului.

Plecarea lui V. M. Molotov din Geneva

GENEVA 20 (Agerpres). — De la corespondentul special al agenției TASS:

La 20 iunie a părăsit Geneva plecînd cu avionul spre Moscova V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al afacerilor externe al U.R.S.S.

La aerodromul din Geneva, V. M. Molotov a fost condus de Ciu En-lai, premierul Consiliului Administrativ de Stat și ministru al afacerilor externe al Republicii Populare Chineze, Fam Van Dong, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Democrate Vietnam, membrii delegației sovietice la conferința de la Geneva.

In timpul absenței lui V. M. Molotov din Geneva, reprezentantul U.R.S.S. la conferința de la Geneva rămîne ambasadorul K. V. Novikov.

★

MOSCOVA 21 (Agerpres). — TASS transmite:

La 20 iunie, a sosit la Moscova, venind de la conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe, V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Vizite primite de Ciu En-lai

PEKIN 21 (Agerpres). — Potrivit relatărilor corespondentului din Geneva al agenției China Nouă, la 19 iunie, Anthony Eden, ministrul afacerilor externe al Angliei, l-a vizitat pe Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al R. P. Chineze. Intrevederea lor a durat 45 de minute. La această întrevedere au fost de față Cian Ven-tian, ministru adjunct al afacerilor externe al R. P. Chineze, precum și Harold Anthony Caccia și H. Trevelyan, membri ai delegației engleze.

★

PEKIN 21 (Agerpres). — Potrivit relatărilor corespondentului din Geneva al agenției China Nouă, la 19 iunie, Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Chineze l-a primit pe Chester Ronning, conducătorul ad-interim al delegației canadiene la conferința de la Geneva și ministru al Canadei în Norvegia. A fost de față Ke Bo-nian, șef de departament din Ministerul Afacerilor Externe al R.P. Chineze.

★

GENEVA 21 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 20 iunie, Tep Phan, șeful delegației regatului Cambodgiei la conferința de la Geneva, a vizitat pe ministrul Afacerilor Externe al R.P. Chineze, Ciu En-lai, cu care a conferit timp de o oră.

Deschiderea Conferinței sindicale europene

BERLIN 21 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

La 20 iunie, s-a deschis la Berlin, în clădirea Camerei Populare a Republicii Democrate Germane, Conferința sindicală europeană. La Conferință au sosit oaspeți dintr-o serie de țări ale Asiei, Americii Latine și Africii. La deschidere a fost de față Otto Grotewohl, primul ministru al R.D. Germane.

In numele Biroului Executiv al Federației Sindicale Mondiale, Conferința a fost deschisă de H. Warnke, vicepreședinte al F.S.M. și președinte al Uniunii sindicatelor libere germane.

Apoi, Conferința a ales prezidiul din care, printre alții, fac parte Louis Saillant, secretar general al Federației Sindicale Mondiale, Herbert Warnke, vicepreședinte al F.S.M. și președinte al conducerii Uniunii sindicatelor libere germane; Alain Le Leap, vicepreședinte al F.S.M. și secretar general al Confederației Generale a Muncii din Franța, A. Sevcenko, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică și alții.

Participanții la conferință au aprobat în unanimitate următoarea ordine de zi:

Raportul lui Louis Saillant cu privire la „Rolul și sarcinile sindicatelor în lupta pentru relații pașnice între toate țările Europei, pentru o garantare efectivă a securității, pentru pace și ridicarea nivelului de trai al maselor muncitoare".

După aceasta Herbert Warnke, care a prezidat ședința a dat cuvîntul lui Louis Saillant, secretar general al F.S.M., care a fost întîmpinat călduros de delegații la Conferință.

După raportul lui Louis Saillant, a luat cuvîntul Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane. In numele guvernului și al tuturor oamenilor muncii din R.D. Germană, Grotewohl a salutat pe participanții la Conferință.

După cuvîntarea lui Otto Grotewohl au început dezbaterile pe marginea raportului prezentat de Louis Saillant.

Conferința își continuă lucrările.

Scurte știri

- Nam Ir, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Democrate Coreene care a sosit la Berlin venind din Geneva a vizitat la 19 iunie pe Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane. La convorbire au participat Lothar Bolz, locțiitorul primului ministru al R.D. Germane și Pak Kil-en, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R.P.D. Coreene în R.D. Germană. Au fost discutate problemele colaborării politice, economice și culturale între Republica Democrată Germană și Republica Populară Democrată Coreeană.
- Delegația S.U.A. la conferința de la Geneva a comunicat reprezentanților presei că locțiitorul secretarului de stat al S.U.A., Bedell Smith va părăsi Geneva, plecînd la Washington, pentru „a raporta personal președintelui Eisenhower și secretarului de stat Dulles despre conferința de la Geneva".

  Pe timpul absenței lui Smith, atribuțiunile de șef al delegației americane vor fi îndeplinite de Alexis Johnson, ambasadorul S.U.A. în R. Cehoslovacă.
- La 20 iunie, și-a continuat lucrările Conferința internațională pentru slăbirea încordării în relațiile internaționale. In dimineața zilei de 20 iunie a avut loc o ședință plenară a Conferinței, iar în după amiaza aceleiași zile, activitatea s-a desfășurat pe secții.
- Potrivit unei știri transmise din Geneva de agenția France Presse, ministrul afacerilor externe al Angliei, Anthony Eden, a părăsit la 20 iunie Geneva

  In lipsa lui Eden, delegația engleză la conferința de la Geneva va fi condusă de Reading, ministrul de stat pentru afacerile externe.

Sărbătorirea Zilei Flotei Aeriene a U.R.S.S.

MOSCOVA 21 (Agerpres). — TASS

La 20 iunie, poporul sovietic a marcat într-un cadru solemn o sărbătoare tradiţională a sa — Ziua Flotei Aeriene a U.R.S.S. De dimineaţă, sute de mii de locuitori ai Moscovei s-au adunat pe aerodromul Tuşino, împodobit sărbătoreşte cu steaguri purpurii, cu steaguri ale aviaţiei, cu fanioane ale Asociaţiei unionale voluntare pentru sprijinirea armatei, aviaţiei şi flotei. Intregul teren de zbor şi împrejurimile lui erau pline de lume.

Se apropie ora 12. La tribuna Aeroclubului central al U.R.S.S. „Cikalov" au luat loc conducătorii Partidului Comunist şi ai Guvernului Sovietic. Ei au fost întîmpinaţi cu aplauze furtunoase.

Fanfara anunţă începerea parăzii aeriene. Orchestra execută Imnul de stat al Uniunii Sovietice. Văzduhul se cutremură de salvele de artilerie trase în semn de salut.

Trece în zbor într-o formaţie impecabilă un grup de avioane port drapel. Pe avionul din frunte flutură un steag cu portretele lui V. I. Lenin şi I. V. Stalin. Avionul este escortat de alte avioane, purtînd steagurile Forţelor Militare Aeriene ale U.R.S.S. şi ale Asociaţiei unionale voluntare pentru sprijinirea armatei, aviaţiei şi flotei. După ele urmează alte 16 avioane, purtînd steagurile de stat ale republicilor unionale, simbolizînd prietenia de nezdruncinat a popoarelor Ţării Sovietice.

La prima parte a programului participă sportivi, membri ai organizaţiei patriotice de masă a oamenilor muncii — Asociaţia unională voluntară pentru sprijinirea armatei, aviaţiei şi flotei. Tineri şi tinere, oameni de diferite profesii, — feroviari, textilişti, medici, învăţători — membri ai aeroclubului, demonstrează măiestria lor de zbor.

La orizont apare un grup de avioane. Zburînd într-o ordine perfectă, ele formează cuvintele „Glorie P.C.U.S.". Zumzetul motoarelor se contopeşte cu ovaţiile sutelor de mii de spectatori. Ei aplaudă din toată inima scumpul Partid Comunist, care luptă pentru viaţa fericită şi plină de bucurie a oamenilor sovietici.

A început apoi prezentarea de figuri de zbor. Aviatori sportivi execută figuri de pilotaj de înaltă clasă. Se succed cu repeziciune loopingurile lui Nesterov, tonouri şi zboruri în şandelă.

Spectatorii izbucnesc în ovaţii pentru a saluta un grup de şapte avioane sportive care execută simultan cu o precizie uimitoare o serie de figuri de pilotaj de înaltă clasă. Aparatele de zbor sînt conduse de aviatoare. Printre ele sînt Marina Ceciiova, Erou al Uniunii Sovietice; Maria Drigo, maistoriţă la o uzină; A. Satina, tehnician constructor şi altele.

Urmează o formaţie de 24 de avioane care execută pilotaj în grup. Executînd în mod succesiv figuri complicate, avioanele execută un carusel uriaş după care coboară în spirală şi dispar.

Aidoma unor păsări cu aripi ascuţite apar la orizont planoarele. Ele sînt pilotate de tineri dar experimentaţi sportivi: Alexandra Stanova, muncitoare la o fabrică de confecţii, studentul Serghei Esaulov şi alţii.

Atenţia spectatorilor este atrasă de un planor de o construcţie originală, executat de sportivi ucraineni. El bate din aripi sburînd ca un uriaş pescăruş alb ca zăpada. El este pilotat de I. Rudniţki, instructor-planorist la Aeroclubul din Kiev.

Simultan cu planoarele apar în văzduh „Mica aviaţie". Trei aeromodele îşi iau altitudine, execută semitonouri, viraje, iar apoi, ca şi cum ar fi conduse de piloţi cu experienţă, aterizează cu precizie. Aceste aeromodele sînt dirijate de pe pămînt prin radio.

Incepe a doua parte a programului.

Spectatorii urmăresc plini de admiraţie zborul unor avioane de vînătoare şi bombardiere cu reacţie pilotate de aviatori ai Armatei Sovietice. Poporul sovietic înconjoară aviatorii săi cu o dragoste fierbinte. El se mîndreşte cu bărbăţia, măestria şi hotărîrea lor de a-şi apăra Patria care luptă neclintit pentru apărarea cauzei păcii.

Maiorul Lapşin execută pilotaj individual cu un avion de vînătoare cu reacţie. Abia poate fi urmărit aparatul lui care zboară cu o viteză ameţitoare. El trece ca un fulger aproape de pămînt, se înalţă vertiginos şi peste o clipă, pe nesfîrşitul cerului albastru se vede doar o dîră argintie, înmărmurită în aer.

Un spectacol şi mai atrăgător îl constituie pilotajul în grup al avioanelor de vînătoare cu reacţie. Un grup de nouă avioane, condus de colonelul Şulujenko într-o formaţie perfectă, execută un zbor în şandelă şi dispare pe cerul de peruzea. Urmează apoi loopingurile lui Nesterov şi tonouri. Pe aerodrom răsună mereu aplauze. Pilotajul în grup cu viteză atît de uriaşă necesită o excepţională pricepere, rezistenţă şi măestrie.

In a treia parte a programului, spectatorii au asistat la evoluţia unei escadrile de helicoptere. In comparaţie cu zborul fulgerător al avioanelor cu reacţie, escadrilele de helicoptere înaintează încet, liniştit. S-ar părea că aceste mari şi grele aparate plutesc în aer. Ele se opresc deasupra aerodromului şi aterizează simultan. Din cabinele helicopterelor coboară un detaşament de debarcare, se descarcă tunuri şi tractoarele respective. Cîteva clipe mai tîrziu, helicopterele se ridică din nou în văzduh, iar detaşamentul de debarcare în coloane de marş trece prin faţa spectatorilor.

Ultima parte a parăzii. Cu un uruit crescînd de motoare se apropie avioanele de transport. Ajunse deasupra aerodromului, din avioane se desprind paraşutişti şi pe cer se văd sute de cupole de mătase. In razele soarelui, strălucind în toate culorile curcubeului, din ele coboară pe cîmpul verde al aerodromului, curajoşii sportivi ai aerului.

Parada aeriană de la Tuşino a constituit o demonstraţie convingătoare a perfecţiunii tehnicii aviatice sovietice, a minunatei măiestrii a aviatorilor, planoriştilor şi paraşutiştilor.

Invăţăminte ale istoriei

13 ani de la agresiunea hitleristă împotriva U. R. S. S.

Se împlinesc astăzi 13 ani din ziua cînd bandiţii hitlerişti au atacat mişeleşte Uniunea Sovietică, din ziua începerii Marelui Război pentru Apărarea Patriei purtat de popoarele sovietice împotriva agresorilor fascişti. 22 iunie 1941 se înscrie astfel ca o dată memorabilă în istoria omenirii. Agresiunea împotriva Uniunii Sovietice a constituit începutul sfîrşitului hitleriştilor înfierbîntaţi de ideea nebunească a dominaţiei europene şi mondiale. 22 iunie 1941 va aminti întotdeauna omenirii iubitoare de pace forţa de neînvins a Statului Socialist sovietic, lupta eroică a poporului sovietic care, cu preţul unor sacrificii uriaşe, nu numai că a salvgardat libertatea şi independenţa Patriei sale, dar a şi salvat popoarele Europei şi Asiei de primejdia robiei fasciste, a salvat civilizaţia mondială.

22 iunie 1941 avertizează pe orice amator de agresiune că încumetîndu-se să întreprindă un atac împotriva U.R.S.S., îşi va semna propria sa sentinţă de moarte, că încercările oricărei puteri imperialiste de a cuceri dominaţia mondială au astăzi mai puţine şanse de reuşită ca oricînd. Experienţa celui de al doilea război mondial arată că nimeni nu poate înăbuşi forţele democraţiei, nu poate întoarce înapoi roata istoriei, nu poate opri progresul social al popoarelor.

Aceste învăţăminte ale unui trecut apropiat capătă o valoare deosebită astăzi cînd pretendenţii americani la dominaţia mondială, moştenitorii spirituali ai hitleriştilor, urzesc fără încetare planuri de agresiune împotriva U.R.S.S. şi a ţărilor de democraţie populară. Uneltirile cercurilor agresive americane lasă să se străvadă astăzi aceleaşi trăsături care-i caracterizau la vremea lor pe agresorii hitlerişti: Aceeaşi orientare spre o „politică de forţă" spre o politică de intimidări, şantaj şi provocări împotriva popoarelor iubitoare de libertate. Acelaşi dispreţ faţă de angajamentele şi acordurile internaţionale, faţă de drepturile oamenilor, faţă de cea mai elementară morală. Odată cu planurile de dominaţie mondială şi cu proiectarea de blocuri de tot soiul, cercurile agresive americane au moştenit de la predecesorii lor hitlerişti incapacitatea de a judeca sănătos raportul de forţe pe arena internaţională. Ca urmare a victoriei asupra fascismului hitlerist şi a militarismului japonez întreaga situaţie internaţională s-a schimbat radical: au crescut forţele socialismului şi democraţiei, au slăbit poziţiile imperialismului şi reacţiunii mondiale. S-a format puternicul lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului care cuprinde peste 800 milioane de oameni. Năzuinţa de pace a popoarelor devenind în zilele noastre o mare forţă motrice. Se ştie că la timpul lor hitleriştii s-au dedat la ieşiri furibunde, n-au vrut să ţină seama de realităţi au dispreţuit masele populare, supraapreciind forţele proprii şi subapreciind forţele popoarele iubitoare de pace. Cercurile reacţionare din S.U.A. merg însă pe urmele aventurierilor hitlerişti dedîndu-se la ieşiri isterice şi încăpăţînîndu-se în a nu recunoaşte realităţile. Ele nu vor să ţină seama de voinţa de pace a popoarelor şi de învăţămintele istoriei.

Cercurile agresive americane propovăduiesc făţiş războiul, înjghebează cu înfrigurare grupări militare agresive. Sub firma „comunităţii defensive europene" şi a „armatei europene" ele încearcă reînvierea Wehrmachtului nazist. In planurile agresive americane, unul din cele mai importante locuri îl ocupă militariştii vest-germani — duşmani înrăiţi ai libertăţii şi securităţii popoarelor Europei. Cercurile reacţionare americane au sprijinit după cum se ştie clica hitleristă în pregătirile ei de agresiune. Alianţa imperialiştilor americani cu revanşarzii de la Bonn este menită astăzi, de bună seamă, să compenseze alianţa ratată cu Hitler. In decursul vieţii unei singure generaţii Germania a servit drept punct de plecare pentru două războaie mondiale sîngeroase.

Acum, monstrul războinic militaristo-fascist german e din nou reînviat de către strategii americani. Stimulaţi şi imboldiţi de cercurile guvernante americane, generalii hitlerişti se pregătesc să ia comanda diviziilor „armatei europene". Modificările aduse de Adenauer constituţiei de la Bonn în sensul reintroducerii serviciului militar obligatoriu au marcat accelerarea punerii pe picioare a unei armate agresive vest-germane.

Fiind actualmente sprijinul principal al politicii americane în Europa militariştii vest-germani speră — desigur — să tragă profit din asta. Devine astfel evident că folosind tratatele de la Bonn şi Paris regimul lui Adenauer speră şi tinde să instaureze în spiritul „noii ordini hitleriste" dominaţia monopoliştilor şi militariştilor germani în Europa. Experienţa istoriei ne arată că militariştii germani profită foarte repede de posibilităţile ce li se dau pentru crearea unei maşini de război.

Militariştii vest-germani folosesc bucuroşi tutela de peste ocean pentru a-şi reface forţele armate dar de pe acum ei nu-şi ascund planurile revanşarde. Ei formulează pretenţii teritoriale faţă de Franţa şi ţipă despre un nou „anschluss" cu Austria. Cancelarul Adenauer a adoptat cel mai veritabil limbaj hitlerist. Intr-un interviu acordat deunăzi revistei americane „Life" el a declarat că „sarcina istorică" a republicii de la Bonn este de a fi „centrul stăvilarului" opus comunismului în Europa. Cei care îşi amintesc la ce au dus pretenţiile Germaniei hitleriste la rolul de „bastion al luptei contra comunismului" vor înţelege cu uşurinţă sensul planurilor lui Adenauer. Ce-i va împiedica oare pe militariştii vest-germani să „repete istoria" şi să cotropească din nou Franţa, Belgia, Olanda, după vechiul itinerar hitlerist? De bună seamă că nu „garanţiile" americane şi nici tratatul „comunităţii defensive europene". Camuflajul numit „armata europeană" şi născocit de guvernanţii americani pentru a înşela vigilenţa maselor populare din Europa occidentală şi a slăbi astfel rezistenţa acestora faţă de reînvierea militarismului german, n-a dat rezultatele scontate la Washington. E caracteristică în această privinţă situaţia din Franţa. Şantajul, presiunea diplomatică, ameninţările — totul a fost pus în mişcare de către cercurile conducătoare americane pentru a sili Franţa să ratifice tratatul „comunităţii defensive europene". Toate acestea n-au dus însă decît la o creştere continuă a împotrivirii celor mai largi mase din Franţa faţă de proiectul „armatei europene". Căderea guvernului Laniel care s-a situat pe poziţia de campion al ratificării tratatului „c. d. e." este un fapt grăitor. Cercuri din ce în ce mai largi din toate ţările Europei occidentale se ridică împotriva planurilor agresive de creare a „armatei europene". O împotrivire tot mai mare găsesc proiectul „armatei europene" şi uneltirile pentru reînvierea Wehrmachtului în rîndurile populaţiei Germaniei occidentale. Poporul german îşi dă mereu mai bine seama că, calea militarismului şi agresiunii înseamnă calea sinuciderii naţionale, că militarismul german se manifestă ca gropar al naţiunii germane.

Popoarele Europei nu mai vor ca la fiecare 20 de ani continentul european să se transforme într-o arenă de distrugeri şi vărsare de sînge. Ele văd că planurile de felul „c.d.e." nu pot duce decît la o nouă scindare a Europei şi prin urmare la creşterea pericolului unui nou măcel mondial. Tocmai de aceea, după cum a recunoscut revista americană „New Republic", în ultimile luni opoziţia faţă de tratatul cu privire la comunitatea defensivă europeană a crescut direct proporţional cu presiunea exercitată de Statele Unite pentru a obţine punerea lui în practică".

Pe de altă parte, în toate colţurile Europei, popoarele sprijină cu simpatie propunerile sovietice cu privire la crearea unui sistem de securitate în Europa care să unească eforturile tuturor ţărilor Europei, independent de orînduirea lor socială, pentru a da o ripostă comună agresorului. Guvernul sovietic nu promovează pentru prima oară principiul securităţii colective. El l-a susţinut încă în anii în care hitleriştii îşi pregăteau agresiunea. El a chemat statele europene la acţiune comună împotriva agresorilor hitlerişti. Chemările U.R.S.S. s-au izbit însă de opoziţia politicienilor occidentali orbiţi de ideile lor antisovietice. Nu încape îndoială că, dacă s-ar fi ajuns la o înţelegere corespunzătoare între U.R.S.S. şi ţările Europei occidentale agresorii hitlerişti ar fi fost siliţi să bată în retragere. De abia în anii celui de-al doilea război mondial a fost înfăptuită coaliţia antihitleristă a popoarelor iubitoare de libertate. Cel de-al doilea război mondial a dovedit posibilitatea şi rodnicia colaborării între state cu sisteme sociale diferite. „Războiul rece" dezlănţuit de Washington împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară după cel de al doilea război mondial a rupt această colaborare. Dar statele iubitoare de pace ale lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S. n-au încetat nici un moment lupta pentru restabilirea colaborării internaţionale în interesul păcii. Prezentînd la Conferinţa miniştrilor afacerilor externe de la Berlin proiectul de „Tratat european cu privire la securitatea colectivă în Europa" guvernul sovietic a fost însufleţit de dorinţa fierbinte pentru întărirea păcii în Europa şi de încrederea în forţele şi înţelepciunea popoarelor europene. U.R.S.S. propune să se creeze un lagăr unic al tuturor statelor din Europa care vor să-şi asigure securitatea şi să întărească pacea. Proiectul sovietic asigură în mod real securitatea generală europeană deoarece el prevede şi acţiuni împotriva unui eventual agresor.

Proiectul sovietic creează în acelaşi timp şi condiţiile necesare pentru rezolvarea problemei germane preîntîmpinînd reînvierea Wehrmachtului, deschizînd calea pentru unificarea Germaniei şi încheierea tratatului de pace cu aceasta.

In acelaşi timp, după cum se ştie, guvernul sovietic s-a declarat gata să examineze împreună cu ţările interesate problema participării U.R.S.S. la tratatul nord-atlantic. Intrarea Uniunii Sovietice în „Organizaţia tratatului nord-atlantic", împreună cu crearea unui sistem de securitate pentru întreaga Europă ar face ca Pactul atlanticului de nord să nu mai fie un bloc agresiv ci un larg acord regional în spiritul Cartei O.N.U. Propunerile sovietice deschid în faţa popoarelor o perspectivă de pace, perspectiva încetării cursei înarmărilor şi a „războiului rece", perspectiva lichidării scindării Europei în două lagăre ostile, perspectiva transformării pactului nord-atlantic dintr-un instrument de agresiune anti-sovietică, într-un mijloc de asigurare a păcii, perspectiva întăririi securităţii generale.

Dar tocmai o asemenea perspectivă scoate din sărite cercurile cele mai agresive din S.U.A., ca şi pe unii politicieni din ţările vest-europene care le urmează. Puterile occidentale s-au grăbit să respingă propunerile sovietice. Cercurile agresive americane şi sateliţii lor au arătat astfel odată mai mult că sînt duşmani ai colaborării internaţionale, că urmăresc agravarea relaţiilor dintre state, intensificarea vrajbei şi neîncrederii dintre diferitele ţări. Infăptuirea programului de securitate colectivă întîmpină împotrivirea furibundă a cercurilor agresive care nu sînt interesate în atenuarea încordării internaţionale. Dar nu acesta este factorul care determină posibilităţile înfăptuirii lui. Aceste posibilităţi sînt determinate de puternicul sprijin pe care-l acordă popoarele iubitoare de pace care văd pe bună dreptate în acest program o cale reală, pe deplin posibilă spre asigurarea unei păci trainice şi a unei adevărate securităţi. De un sprijin călduros se bucură în rîndurile tuturor popoarelor iubitoare de pace şi propunerea guvernului R.P. Chineze după care e de dorit unirea eforturilor tuturor ţărilor din Asia pentru asigurarea păcii în această parte a lumii.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa şi unirea eforturilor colective ale popoarelor Asiei poate şi trebuie să ducă la asigurarea unei păci trainice în lumea întreagă.

Păstrînd în memorie învăţămintele celui de al doilea război mondial oamenii iubitori de pace din întreaga lume îşi unesc eforturile pentru a împiedica dezlănţuirea unor noi agresiuni şi pentru a înfrîna la timp pe cei care le pregătesc.

Poporul romîn este alături de întreaga omenire iubitoare de pace în lupta pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial, pentru asigurarea securităţii europene şi internaţionale. De două ori într-un sfert de veac ţara noastră a suferit pierderi considerabile de pe urma expansiunii imperialismului german, de pe urma aventurilor militariştilor germani. Poporul nostru muncitor este interesat într-o astfel de rezolvare care să împiedice reînvierea militarismului german şi să asigure securitatea în Europa. De aceea poporul şi tineretul nostru muncitor sprijină propunerile sovietice privind crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, ca pe o adevărată cale de preîntîmpinare a unui nou război mondial.

EM. RUCĂR

Intervenţia americană împotriva Guatemalei

NEW YORK 20 (Agerpres). — Agenţia United Press transmite din Guatemala City, comunicatul guvernului guatemalez din 19 iunie în care se arată că în ultimele 24 de ore „două avioane fără semne distinctive" au bombardat de trei ori şi au mitraliat capitala. In comunicat se arată că avioanele „au mitraliat clădirile instituţiilor de stat şi case de locuit şi au aruncat bombe asupra unor instituţii militare... Guvernul condamnă în faţa opiniei publice a ţării şi a opiniei publice mondiale acţiunile duşmanilor Guatemalei şi ale puternicilor lor aliaţi. Guvernul menţine ordinea şi este recunoscător pentru colaborarea, manifestată de populaţia republicii în faţa acestor acte detestabile".

In comunicat se arată că avioanele străine au aruncat armament în regiunea oraşului Villacanales, la 18 mile de capitală. Ţăranii au predat acest armament autorităţilor. Preşedintele Arbens, se spune în comunicat, va rosti în seara zilei de 19 iunie un discurs radiodifuzat adresat populaţiei. Postul de radio al Guatemalei, a declarat că guvernul „controlează în întregime situaţia" şi a dezminţit ştirea difuzată în străinătate în care se anunţa că la Porto-Barrios, Zacapa şi Quezaltenango s-ar fi produs tulburări.

★

NEW YORK 20 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum se anunţă din Guatemala, preşedintele Guatemalei, Arbens, în cuvîntarea sa rostită la radio a chemat pe muncitori şi ţărani „să se ridice la luptă împotriva cotropitorilor, pentru a apăra Guatemala".

El a declarat că armatele invadatoare au pătruns pe o adîncime de cîţiva kilometri pe teritoriul Guatemalei. El şi-a exprimat convingerea în victoria armatei guatemaleze. El a declarat că cotropitorii au invadat departamentele Barrios şi Chiquimula. După cum se anunţă din oraşul Mexico, Arbens a declarat în cuvîntarea sa că Statele Unite, Nicaragua şi Honduras sprijină trupele invadatoare. El a spus: „Crima noastră constă în aceea că am înfăptuit o reformă agrară îndreptată împotriva societăţilor imperialiste. Crima noastră constă în aceea că noi, ca patrioţi, năzuim spre independenţă".

Arbens a declarat că Statele Unite au fost instigatorii la răscoală împotriva guvernului său, şi a declarat că armata guatemaleză va eşi învingătoare. Astfel „se va pune capăt ameninţărilor îndreptate împotriva libertăţii poporului, ameninţări care sînt inspirate de forţele imperialismului". El a condamnat campania tendenţioasă desfăşurată de Statele Unite, la care au aderat Honduras şi Nicaragua, şi a declarat că această campanie este îndreptată spre agravarea încordării internaţionale. Arbens a declarat: „Guatemala nu vrea să-şi piardă libertatea şi să fie lipsită de un regim democratic. Noi vom vorbi cu cotropitorii în aceeaşi limbă cu care ei doresc să vorbească cu noi — în limba armelor".

Arbens a declarat că răsculaţii au promis ca pînă la 25 iunie să intre victorioşi în oraşul Guatemala, însă ei nu vor fi acolo nici la 25 iunie, nici la o dată mai tîrzie. Poporul nostru trebuie să ştie că duşmanii noştri nu au ţinut niciodată seama de un factor, şi anume de poporul însăşi. Toţi cetăţenii Guatemalei se vor ridica pentru apărarea ţării.

Atentat împotriva poporului guatemalez

Sînt evenimente în viaţa politică internaţională care cu toate că se petrec în continente diferite, fără vreo legătură aparentă, sînt strîns înlănţuite.

De data aceasta întîmplarea a făcut ca ştirile să apară în aceeaşi zi. Pe de o parte oamenii care au luat ziarele duminică au citit despre un acord în discuţiile de la Geneva asupra problemei Laosului şi Cambodgiei. Deci o rază de speranţă, posibilitatea rezolvării unor divergenţe pe calea tratativelor, pe baza concesiilor reciproce. Succesul lor ar putea duce la stingerea focarului de război din Indochina.

Alăturat acestei ştiri, tot în numărul de duminică, se anunţă agresiunea săvîrşită la ordinele S.U.A. de bande bine înarmate împotriva Guatemalei. Deci norii întunecaţi ai războiului au apărut deasupra Americii Centrale.

Nimănui nu îi poate scăpa legătura dintre aceste două ştiri. Căci tocmai în momentul cînd pe baza propunerilor puterilor democrate la Geneva se deschid căi noi tratativelor, imperialiştii americani, temîndu-se de o cît de mică slăbire a încordării internaţionale, aprind vîlvătăile războiului în Guatemala. După Asia, continent în care imperialiştii yankei se fac luntre şi punte pentru a menţine războiul, iată că America de sud este ţintă a atacurilor Wall-Streetului.

Evenimentele sînt cunoscute. Bande înarmate venind de pe teritoriul Hondurasului au trecut frontiera Guatemalei. Pe de altă parte cîteva avioane fără a avea vreun semn distinctiv au atacat Guatemala City — capitala ţării — făcînd primele victime: o fetiţă omorîtă şi alte nouă persoane rănite. Luptele continuă la frontiera dintre Honduras şi Guatemala. Alte amănunte sînt aduse de telegramele publicate alăturat.

Se nasc mai multe întrebări. Cea mai importantă fiind, desigur, următoarea: Cine sînt cei ce stau în spatele celor cîteva mii de bandiţi care fugiţi din Guatemala şi-au găsit adăpost în Honduras şi Nicaragua şi acum şi-au atacat ţara?

Să ne adresăm faptelor începînd cu cîteva date istorice. La alegerile care s-au desfăşurat în 1950 unealta monopolurilor americane, generalul Fuentes, a fost înfrînt de actualul preşedinte Arbens. Noul guvern a hotărît să pună capăt domniei marelui trust nord-american „United Fruit Company" care devenise adevăratul stăpîn al ţării posedînd uriaşe plantaţii de banani. Pentru aceasta s-a efectuat o reformă agrară şi naţionalizarea unei părţi din posesiunile lui „United Fruit Company". Aceste măsuri care exprimau dorinţa guvernului guatemalez de a duce o politică independentă şi refuzul de a se supune dictatului american a provocat furia monopoliştilor din S.U.A. care nu se puteau împăca cu gîndul pierderii unor surse de beneficii.

Aşa că împotriva micii Guatemale — care este tot atît de întinsă cît unul din numeroasele state ce compun S.U.A. sau chiar mai redusă ca unele dintre ele — a fost deslănţuită o adevărată campanie care a mers de la atacuri prin presă, a trecut prin calomnierea de la tribuna conferinţei pan-americane de la Caracas, pentru a culmina cu agresiunea armată.

E clar că nu este vorba de o oarecare rebeliune cauzată de motive interne — cum încearcă să afirme în declaraţia publicată duminică Departamentul de Stat al S.U.A. — „ci de o invazie bine plănuită şi subvenţionată din belşug" după cum scrie ziarul reacţionar american „New-York Post". Şi pentru a nu mai exista dubiu, acelaşi ziar scrie că „Statele-Unite sînt împotriva guvernului Arbens şi sînt ferm hotărîte să-l înlăture prin orice mijloace".

Asemenea mijloace murdare bine cunoscute din îndelungata practică colonialistă a S.U.A. în America Latină sînt tocmai agresiunile armate înfăptuite prin mijlocirea unor bande de rebeli. Dealtfel nu e vorba numai de comentarii ale presei ci şi de declaraţiile unor persoane sus-puse în ierarhia politică americană. E de ajuns să cităm cele spuse de Keyprath, membru al comisiei senatului S.U.A. pentru afaceri externe care declara că „răsturnarea actualului guvern al Guatemalei corespunde cu dorinţele noastre supreme".

Iar o ştire sosită în cursul serii prin intermediul agenţiei France Presse, relatează că ambasada Guatemalei la Washington a anunţat că s-a confirmat oficial că echipajul unuia din avioanele ce au bombardat oraşele guatemaleze a aterizat forţat în Mexic. Echipajul era în întregime de naţionalitate americană. Atît echipajul cît şi avionul au fost reţinute de autorităţile mexicane.

Toate aceste declaraţii şi fapte nu mai lasă nici o urmă de îndoială: guvernanţii S.U.A. sînt cei ce au înarmat, subvenţionat, pregătit şi au dat ordinul de atac împotriva Guatemalei.

Prin atacarea Guatemalei imperialiştii americani ţintesc departe. Ei vor să servească un exemplu altor ţări din America Latină — ţări înfeudate azi monopoliştilor yankei — şi care ar dori să apuce calea Guatemalei.

Dar lucrurile s-au precipitat. In America Latină, se desfăşoară acum un proces adînc de trezire a maselor, care cu toate că au fost ţinute în permanentă stare de înapoiere, încep să lupte activ pentru drepturile lor. De asemenea în sînul burgheziei naţionale creşte împotrivirea faţă de dictatul Wall-Streetului care îşi alocă părţi din ce în ce mai mari din beneficii.

Neliniştea Washingtonului în faţa acestei situaţii a exprimat-o clar Dulles care spunea înaintea deschiderii conferinţei de la Caracas: „Dacă nu vom fi prudenţi, atunci într-o bună zi, trezindu-ne, vom citi în ziar că în America de sud s-a întîmplat acelaşi lucru ca şi în China în 1949". Iar în limbajul adepţilor politicii de forţă „prudenţa" înseamnă tocmai înăbuşirea oricăror tendinţe de independenţă naţională. Şi trebuie spus că mister Dulles este chiar foarte „prudent" faţă de Guatemala cunoscut fiind faptul că este unul din principalii acţionari ai lui „United Fruit Company".

Evoluţia situaţiei din America Latină poate fi comparată cu cea din Asia. In America de sud întîlnim încercări încă timide de afirmare a independenţei naţionale, de constituire a unui front naţional larg, care ne sînt cunoscute din Asia de acum cîţiva ani. Şi dacă am vrea să stabilim diferenţa dintre gradul de maturitate a mişcării împotriva colonialismului din cele două continente am putea servi exemplul a două conferinţe: cea de la Colombo şi cea de la Caracas. In vreme ce în Asia ţări ca India, Indonezia, Birmania şi chiar Pakistanul şi Ceylonul ţin conferinţa de la Colombo, fără participarea vreunei puteri coloniale, şi cer încetarea războiului din Indochina, la conferinţa pan-americană de la Caracas, Dulles a fost cel ce a condus lucrările. Cu toate acestea s-au votat rezoluţii mai puţin categorice, dar care l-au pus în izolare pe secretarul Departamentului de Stat.

Tocmai de teamă de a nu întîlni împotrivire Dulles nu a mai convocat o nouă sesiune a conferinţei pan-americane — după cum se anunţase — pentru discutarea problemei Guatemalei şi a trecut direct la agresiune.

Iată deci că şi în America Latină lozinca răsuflată a luptei anti-comuniste s-a demonetizat şi provoacă doar indiferenţă. Dealtfel şi în Guatemala au văzut guvernanţii americani „mîna comuniştilor", ba mai mult ei au afirmat că marea „forţă militară a Guatemalei care numără 3.000.000 de locuitori ameninţă securitatea Statelor Unite. Ridiculizînd aceste afirmaţii ziarul danez „Information" scria că S.U.A. au pornit la „vînătoare de vrăbii cu bomba atomică".

Numai că cu astfel de mijloace de vînătoare s-ar putea să iasă şifonat chiar şi vînătorul.

Reacţia opiniei publice mondiale faţă de agresiunea armată împotriva Guatemalei este concludentă în această privinţă. Trebuie semnalată mişcarea de solidaritate cu poporul guatemalez care are loc în numeroase ţări din America Latină.

Răspuns la această reacţie este şi rezoluţia adoptată de Consiliul de Securitate care invită statele membre ale O.N.U. să nu ia parte la agresiunea împotriva Guatemalei.

Desigur că e greu de prevăzut evoluţia evenimentelor din Guatemala. Zilele sau mai bine zis orele următoare vor lămuri situaţia încă confuză.

In orice caz, popoarele lumii sprijină pe deplin lupta poporului guatemalez împotriva agresiunii.

SERGIU BRAND

Discutarea invaziei străine din Guatemala în Consiliul de Securitate

NEW YORK 21 (Agerpres). — TASS transmite:

La 20 iunie a avut loc şedinţa extraordinară a Consiliului de Securitate, convocată la cererea guvernului Guatemalei, în legătură cu invazia forţelor armate străine pe teritoriul Guatemalei. Consiliul a aprobat fără dezbateri ordinea de zi preliminară pe care figura telegrama adresată preşedintelui Consiliului de Securitate la 19 iunie 1954 de ministrul afacerilor externe al Guatemalei în problema agresiunii împotriva Guatemalei, „săvîrşită de către guvernele statelor Honduras şi Nicaragua în urma instigării anumitor monopoluri străine". Consiliul a hotărît de asemenea fără dezbateri să invite pe reprezentantul Guatemalei să participe la examinarea problemei ridicată de guvernul Guatemalei. Apariţia reprezentantului Guatemalei în jurul mesei Consiliului a provocat o explozie de aplauze din partea publicului prezent în sala de şedinţe.

Primul a luat cuvîntul reprezentantul Guatemalei, Castillo Ariola, care a declarat că invadarea Guatemalei de către forţele armate străine este rezultatul unui complot internaţional despre a cărui existenţă reprezentanţii Guatemalei la O.N.U. au sezisat de două ori Organizaţia Naţiunilor Unite şi îndeosebi Consiliul de Securitate.

Pe bază de fapte concrete, reprezentantul Guatemalei a arătat modul în care s-a pregătit şi a fost începută intervenţia armată împotriva Guatemalei.

Ariola a cerut Consiliului de Securitate să intervină imediat şi să oprească agresiunea săvîrşită de forţele armate străine împotriva Guatemalei.

Reprezentantul Guatemalei a declarat că guvernul lui a şi încunoştinţat organizaţia statelor americane (organ cu ajutorul căruia S.U.A. înfăptuiesc politica lor în America Latină) că nu este de acord ca problema agresiunii împotriva Guatemalei să fie examinată de această organizaţie. Cu toate acestea, delegaţii Braziliei şi Columbiei au prezentat un proiect comun de rezoluţie în care se propune ca problema ridicată de guvernul Guatemalei să fie dată spre examinare Organizaţiei statelor americane.

Reprezentantul Franţei a sprijinit acest proiect de rezoluţie şi a propus să i se aducă o completare care să prevadă ca Consiliul de Securitate să ceară încetarea neîntîrziată a acţiunilor care duc la vărsarea de sînge în Guatemala şi să se adreseze un apel statelor-membre ale O.N.U. de a nu sprijini aceste acţiuni.

Delegaţii S.U.A., Angliei, Turciei, Noii Zeelande, Braziliei şi Columbiei, precum şi delegaţii statelor Honduras şi Nicaragua, care au asistat la şedinţă, au sprijinit proiectul de rezoluţie comun al Braziliei şi Columbiei.

Reprezentantul Guatemalei, Ariola, luînd cuvîntul pentru a doua oară, s-a pronunţat împotriva proiectului comun de rezoluţie prezentat de Brazilia şi Columbia.

Reprezentantul U.R.S.S., S. K. Ţarapkin, s-a pronunţat împotriva proiectului de rezoluţie prezentat de delegaţiile Braziliei şi Columbiei.

Delegaţia Uniunii Sovietice, a declarat Ţarapkin, consideră că Consiliul de Securitate trebuie să ia neîntîrziat măsuri pentru încetarea agresiunii în Guatemala. Incercările delegaţilor Braziliei şi Columbiei de a da prioritate în această chestiune, nu Consiliului de Securitate, ci Organizaţiei statelor americane, sînt absolut neîntemeiate. Acţionînd în spiritul Cartei O.N.U., Consiliul de Securitate trebuie să curme agresiunea împotriva Guatemalei şi să nu se eschiveze de la rezolvarea acestei probleme aşa cum încearcă să obţină autorii proiectului de rezoluţie al Braziliei şi Columbiei.

După aceasta, reprezentantul S.U.A., Lodge, a declarat că reprezentanţii sovietici intenţionează să facă uz de „veto", ceea ce, după părerea lui, dovedeşte că Uniunea Sovietică are „intenţii speciale" în emisfera occidentală.

Pierzîndu-şi stăpînirea de sine, Lodge a cerut pe un ton iritat ca Uniunea Sovietică „să se ţină mai la distanţă" de emisfera occidentală.

Răspunzînd la atacul lui Lodge, reprezentantul U.R.S.S., Ţarapkin, a arătat că declaraţia reprezentantului S.U.A. nu este decît un procedeu obişnuit în scopul de a abate atenţia Consiliului de la principala sarcină.

După aceea, a fost pus la vot proiectul de rezoluţie al Braziliei şi Columbiei, care prevede transferarea problemei Guatemalei spre examinarea Organizaţiei statelor americane cu completările făcute de delegaţia franceză. Reprezentantul U.R.S.S. a votat împotrivă şi astfel acest proiect de rezoluţie a fost respins.

După aceea, reprezentantul Franţei, Hoppenot, a prezentat următorul proiect de rezoluţie: „Consiliul de Securitate, examinînd de urgenţă comunicarea guvernului Guatemalei adresată preşedintelui Consiliului de Securitate, cheamă la încetarea imediată a tuturor acţiunilor care pot duce la vărsare de sînge şi propune tuturor membrilor O.N.U. ca, în conformitate cu spiritul Cartei, să se abţină de a sprijini asemenea acţiuni".

Acest proiect de rezoluţie a fost adoptat în unanimitate de Consiliul de Securitate. Unii membri ai Consiliului de Securitate care au luat cuvîntul pentru a-şi motiva votul, inclusiv reprezentantul Statelor Unite, au încercat să minimalizeze importanţa rezoluţiei şi au declarat că adoptarea ei nu exclude discutarea acestei probleme în Organizaţia statelor americane.

Reprezentantul U.R.S.S., Ţarapkin a subliniat într-o scurtă cuvîntare importanţa rezoluţiei adoptate şi a declarat că ea este îndreptată spre încetarea agresiunii şi preîntîmpinarea pe viitor a vărsării de sînge în Guatemala.

In încheierea şedinţei a luat cuvîntul reprezentantul Guatemalei care şi-a exprimat speranţa că rezoluţia adoptată de Consiliul de Securitate poate să ducă la încetarea agresiunii militare împotriva Guatemalei, dacă această rezoluţie va fi aplicată în modul cuvenit.

REDACŢIA Bucureşti, Piaţa Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECŢIA SCRISORI Tel Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 5.39.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.